

บทนำ

เสียงลมหวีดหวิวเข้ามาวูบหนึ่ง ทำให้กระดิ่งลมที่ห้อยบนขอบหน้าต่าง
เหวี่ยงไหวไปมาพร้อมส่งเสียงกรังกรังเบาๆ หญิงสาวรูปร่างเล็กในชุดเสื้อเชิ้ต
สีขาว กระโปรงสีฟ้าอ่อนยาวถึงหน้าแข้ง ลุกขึ้นก้าวออกไปยืนหน้ามอญทิวทัศน์
ด้านนอกพร้อมกับสูดลมหายใจเข้าออก ผมสีดำยาวปล่อยสยายเต็มแผ่นหลัง
ปลิดปลิวไปตามแรงลม ไบหน้าอ่อนหวาน ดวงตาเปล่งประกายสดใสยามทอด
มองสิ่งรอบกาย ริมฝีปากสีชมพูหวานขยับยิ้มกับสายลมอย่างคุ่นชิน

ภาพภายนอกหน้าต่างกระจกบานนั้นมีตึกใหญ่โตมากมายแข่งกัน
เบียดเสียด บ้ายโฆษณาขนาดใหญ่ติดตั้งไว้บนตาดฟ้าขนาดไม่สูงมาก บนถนน
ไม่มีรถราให้เห็นเพราะยังเป็นเวลาเช้าตรู่

หญิงสาวเลื่อนบานหน้าต่างกระจกปิดไว้ หันกลับมามองกระเป๋าเสื้อผ้า
ที่กองอยู่บนพื้นห้อง แล้วถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเดินไปนั่งข้างกระเป๋าใบเชื่อง
นั้นแล้วเปิดออกเพื่อจัดเก็บเสื้อผ้าเข้าตู้ ทว่า...หยกสีเขียวเข้มสลักรูปผีเสื้อ
ขนาดเท่านิ้วมือคล้ายบินปักผมวางอยู่บนสุดของเสื้อผ้า เครื่องประดับที่แสน
เรียบง่ายแต่กลับทำให้แววตาของหญิงสาวหม่นหมองลงไปในทันที

เสียงเคาะประตูเพียงสองครั้งก่อนจะเปิดออกพร้อมกับบ่วงท้วมของ
แม่บ้านของคอนโดมิเนียมก้าวเข้ามาเอ่ยถาม “คุณอยากได้อะไรอีกไหมคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอนอนพักสักหน่อยดีกว่า ยังเหนื่อยกับการเดินทางอยู่

เลยค่ะ” หญิงสาวตอบ แม่รู้ว่าเป็นการไปปิดเสียมากกว่า

“ค่ะ ถ้ามีอะไรเรียกป่าได้เลยนะคะ หรือโทรศัพท์ลงไปบอกเจ้าหน้าที่ข้างล่างก็ได้ค่ะ อ้อ...ถ้าไปไม่ก็ตึกมีร้านอาหารอร่อยมาก ถ้าคุณหิวลองไปดูนะคะ เห็นพนักงานของบริษัทที่อยู่ไม่ห่างจากที่นี่ชอบไปกินกันเยอะทีเดียวเลยค่ะ” แม่บ้านบอกเล่าด้วยสีหน้าเป็นมิตร

หญิงสาวยิ้มให้พาลงกล่าวขอบคุณ กระทั่งประตูห้องเปิดออกไป แล้วจึงหันไปมองบานหน้าต่างอีกครั้ง เพราะรู้สึกเหมือนมีใครยืนอยู่ตรงนั้น

ผู้เข้ามาในห้องโดยไม่ได้เชื้อเชิญคือบุรุษรูปร่างสูงเพียวในชุดชั้นผู้สืฟ้าอ่อน ผมยาวถูกรวบไว้เพียงครึ่งเดียวแล้วปล่อยที่เหลือขยายเต็มแผ่นหลัง เขายืนกอดอกหลวมๆ ดวงตาคมเหลียวมองไปรอบๆ ห้องอย่างสงสัยใคร่รู้ในเมื่อถือพัดสีขาว ระหว่างก้าวเดินก็เคาะกับฝ่ามือไปด้วย

“ห้องนี้ช่างดูปลอดโปร่งยิ่งนัก สว่างและสดใสราวกับสาวแรกรุ่งน” คำเปรียบเทียบบั้นฟังดูประชดอยู่ในที่ หญิงสาวได้ยินดั่งนั้นพลันถอนหายใจแผ่วเบาตุจก้าลังระอิตระอาแขกผู้มาเยือนเหลือเกิน

เมื่อสองพันปีก่อนเหยาซือเสียนรู้จักเขาด้วยความบังเอิญ แต่สำหรับเฟิงหู่คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญ นับเป็นความจงใจโดยแท้

“ข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าให้มาแบบปกติเหมือนมนุษย์ทั่วไป ทำเช่นนี้หากข้าตกใจตายจะทำเช่นไร” หญิงสาวต่อว่าชายหนุ่มในทันที

คิ้วกระวีเล็กขี้เล็กน้อยก่อนจะเดินเรื่อยเอื่อยพร้อมกับคลี่พัดสีขาวในมือออกไปมา

“เหยาซือเสียน...เจ้าไม่ตาย...ตกใจอย่างไรก็ไม่ตายหรอก อยู่มาเนิ่นนานขนาดนี้แล้ว” เขากล่าวขณะเดินไปนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หาได้ใส่ใจว่าเจ้าของห้องจะยินดีหรือไม่

“โลกสามภพเปลี่ยนไปแล้ว เจ้าจะต้องทำตัวให้คุ้มคณนะเฟิงหู่” กล่าวด้วยความหวังดี ทว่าอีกฝ่ายกลับยกไหล่ทำราวกับคนยุคใหม่

“ข้าทำอยู่ เพียงแต่บางเรื่องก็คร้านจะสนใจ แล้วเจ้าพบเบาะแสใดหรือ

“ไม่ ไยยังไม่ยอมออกตามหาอีก”

“ไม่ต้องเร่งรีบถึงเพียงนั้น ข้าจะต้องหาเขาพบอย่างแน่นอน” เหยาะซือ-เสียนกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจ ทว่าเพียงหูกลับสายหน้าไม่เห็นด้วยกับความคิดของนางนัก

แม้จะกล่าวอย่างนั้น แต่เหยาะซือเสียนกลับกุมหทัยกลีเซียวในมือแน่นขึ้น เวลาที่ผ่านมาเนิ่นนาน นางต้องทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดแสบแผลเปลี่ยว รับรู้ถึงการเวียนว่ายตายเกิดของผู้คนอันเป็นที่รักมากมาย การมีอายุยืนยาวหาใช่เรื่องที่น่ายินดี กลับเจ็บปวดเสียดใจจนเกือบชาชิน ทว่านางไม่เคยทำให้คู่คนเคยกับเรื่องราวอันน่าสังเวชนี้ได้เลยสักครั้ง ทว่าการอยู่เพียงลำพังทำให้ได้คิดทบทวนเรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านมา...เรื่องหนักหนาที่ตนได้กระทำลงไปกับ ‘เขาคอนันท์’ ยังตราตรึงอยู่ทุกอณูความทรงจำ ไม่อาจลบเลือนได้ด้วยกาลเวลา

เพราะบุญคุณความแค้นที่ไม่อาจแยกออกจากกันได้ทำให้เกิดเรื่องราวต่างๆ มากมาย จนนางต้องกลายเป็นมนุษย์ก็ไม่ใช่ มารก็ไม่เชิง...ใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวมานานเป็นพันปี

มีเพียงผู้เดียวที่ทำให้นางต้องกลายเป็นเช่นนี้ บุรุษมารที่ไร้ซึ่งความเมตตาปราณี ไม่แยแสต่อผู้ใด...องค์รัชทายาทจอมมารหยางเซิง

“ข้าจะจงจำเจ้าไว้ด้วยเสนาหา...ทำให้เจ้ารักข้าทุกชาติไป”

หนึ่ง

แดนสามภพ

ในอดีตกาลเนิ่นนานมาแล้ว จักรวาลทั้งมวลเป็นเพียงห้วงกาลที่เวียงว่าง
ว่างเปล่า ก่อนจะเกิดการแตกระเบิดอย่างรุนแรง ก่อกำเนิดแดนดินนับหมื่น
นับแสนที่ซ้อนทับกัน เมื่อเทพบิดรจุติจึงสามารถแบ่งออกเป็นแดนสวรรค์ แดน
มาร และแดนมนุษย์

ทั้งสามบรรจบกันในดินแดนสามภพ เชื่อมต่อให้ต่างฝ่ายต่างเดินทาง
ข้ามไปมาหาสู่กันได้ จึงมีเหล่ามารและเทพเข้ามาสร้างความปั่นป่วน ทำให้
มนุษย์ตื่นตระหนกอยู่บ่อยครั้ง ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ต่างฝ่ายต่างหวาดระแวง
ไม่อาจอยู่ร่วมกันได้อย่างสนิทใจนัก

ขณะเดียวกัน แดนมนุษย์เองก็มีการแบ่งแยกเป็นแคว้นแคว้นต่างๆ
มากมาย ทั้งมีหลายฝ่ายหมายแย่งชิงอำนาจกันและกัน แคว้นแคว้นใดมี
อำนาจทางการทหารก็จะออกรบราดตีแคว้นใกล้เคียงให้เป็นเมืองขึ้นของตน
เพื่อขยายอำนาจให้เพิ่มพูน นับว่าเป็นยุคที่แผ่นดินหาความสงบสุขได้ยาก ความ
จริงแล้วทุกภพแดนย่อมมีปัญหาเรื่องนี้แทบทั้งสิ้น

แดนมารในอดีตเกิดการแย่งชิงอำนาจไม่ต่างจากแดนมนุษย์ แต่ผู้
ครอบครองตำแหน่งองค์ราชาจอมมารจะต้องเป็นสายเลือดแห่งราชาเท่านั้น
ดินแดนจึงจะสงบลงได้ เมื่อหลายหมื่นปีก่อนเกิดสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์เพื่อ
แย่งชิงอำนาจ เหล่ามารบาดเจ็บล้มตายเพื่อสังเวกแก่ความละโมภของผู้นำ จน

กระทั่งมารอินทรีจันเชิงเอาชนะเผ่าต่างๆ จึงได้ขึ้นเป็นองค์ราชาจอมมาร แตนมารจึงค่อยสงบสุขลงได้

ที่ว่า...นั้นเป็นเรื่องราวเมื่อหลายหมื่นปีแล้ว ยามนี้บัลลังก์แห่งจอมมารเปลี่ยนมือ กลายเป็นหงเซินหยานองค์ชายใหญ่ขึ้นครองแดนมารแทน

แต่แล้วองค์ราชาจอมมารหงเซินหยานกลับสร้างความประหลาดใจให้แก่เหล่ามารด้วยการแต่งตั้งองค์ชายรองหยางเซิงขึ้นเป็นองค์รัชทายาท แทนที่พระองค์จะอภิเษกกับสตรีมารแล้วเร่งมีทายาทเพื่อแต่งตั้งเป็นไท่จื่อหรือองค์รัชทายาท แต่กลับเลือกองค์ชายรองที่ผู้คนต่างหวาดผวาชี้ขึ้นมาแทน

ดังนั้นผู้คนจึงครหาหนีทาหลัง บ้างก็ว่าเป็นการเอาศัตรูมาไว้ใกล้ตัว บ้างก็กล่าวหาว่าเป็นการกระทำแสนโง่เขลา ยิ่งนัก ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เหตุผลแท้จริง นอกจากองค์ราชาจอมมารเพียงผู้เดียวเท่านั้น

ในดินแดนมาร ณ หุบเขากักขัง เบื้องหน้าเต็มไปด้วยหินขนาดใหญ่ ปกปิดถ้ำลึกลับภายในได้เป็นอย่างดี กระทั่งแมงไม้สีเขียวตัวานอกยังเต็มไปด้วยความมืดมิดและอากาศปิดกั้นอย่างแน่นหนา ฝ่ายมารต่างเรียกขานสถานที่แห่งนี้ว่า ‘ถ้ำปีศาจ’

เมื่อมองด้วยตาเปล่าจะเห็นคราบโลหิตยังคงชัดเจนตามร่องหินสีน้ำตาลเข้ม ทุกตัวอักษรล้วนเขียนด้วยโลหิตสีดำเป็นทางยาวตั้งแต่เหนือปากถ้ำยาวเยียดมาจนถึงพื้นดินจุดฟ้าเท้าของบุรุษร่างสูงสง่าในชุดสีดำ ดวงตาสีเขียวมรกตทอดมองไปยังหินใหญ่หน้าปากถ้ำด้วยแวตาดอันเยือกเย็น

เขาค่อยๆ ก้าวเข้าไปใกล้ปากถ้ำ ผมสีเงินยาวสยายเต็มกลางหลังปลิวไปตามแรงเยื้องย่างนั้นราวกับภาพวาดอันงดงาม ริมนีปากสีแดงเรื่อทำหน้าที่คล้ายจะเอื้อนเอ่ยถ้อยคำใดออกมาแต่กลับไม่ยอมกระทำ เขาเปลี่ยนใจยื่นมือเข้าไปใกล้หินสีน้ำตาลเข้มเพราะเห็นรอยปริ้วาเล็กน้อยบนปากถ้ำ นิ้วเรียวยาวงดงามนั้นค่อยๆ สัมผัสความหยาบกระด้างของหินอันโหดโกรกเบื้องหน้า

“หูลองรัชทายาท เมื่อหลายวันก่อนเกิดแผ่นดินไหวอย่างหนักทำให้ถ้ำแตกร้าวรกรับ” ไป่ทู่ มารร่างสูงเพรียวอยู่ในชุดสีน้ำเงินเข้มจัด ใบหน้าซีด

เผื่อตกลงเล็กน้อยเมื่อเห็นท่าทีขององค์ชายแห่งแดนमार

ไปฟูคือมารเผ่ากระต่าย ได้รับคำสั่งจากองค์ราชาจอมมารให้มารับใช้ องค์รัชทายาทหยางเซิงเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน ทว่าแม้จะดูแลรับใช้อย่างใกล้ชิด ก็ไม่เคยล่วงรู้ความคิดขององค์รัชทายาทจอมมารเลยแม้แต่น้อย มีเพียง สิ่งหนึ่งที่ไปฟูรู้คือองค์รัชทายาทหยางเซิงมักจะคาดเดาเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างแม่นยำนัก ยิ่งในเวลาที่ไม่ฟูจะกระทำสิ่งใด องค์รัชทายาทจอมมารก็มักจะรู้เรื่องราวล่วงหน้าก่อนทุกครั้ง

องค์รัชทายาทจอมมารปล้นหยุดมีเอลง แล้วขยับกายออกห่างจากรอยปริรั่วเพียงเล็กน้อยก่อนจะเรียกอาวุธ เพียงพริบตากระบี่สีเงินก็ปรากฏบนฝ่ามือ หยางเซิงใช้นิ้วมือข้างซ้ายลูบไปตามคมกระบี่จนโลหิตสีดำไหลออกมา เขาจึงส่งโลหิตหยดนั้นพุ่งเข้าไปหารอยปริแตกของถ้ำ เกิดแสงสีเงินส่องประกายวาบหนึ่ง รอยปริแตกนั้นเริ่มผสมผสานกันด้วยอาคมกับพลังแห่งโลหิต ไม่เหลือร่องรอยอันน่าหวาดหวั่นให้เห็นอีก

เขาสะบัดข้อมือเพียงเล็กน้อยพลังสีเงินก็ปล้นหายไป ดวงตาสีเขียวมรกตกวาดมองหินก้อนหนาหน้าถ้ำซึ่งใช้กักขังปีศาจตนหนึ่งไว้ด้วยเวทอาเยือกเย็นอีกครั้ง ทว่ามีความอ่อนล้าเจืออยู่ด้วยหลายส่วน ความจริงแล้วหน้าที่ผสมผสานรอยแตกริ้วของถ้ำปีศาจเป็นหน้าที่ขององค์ราชาจอมมาร แต่ครั้งนี้ หยางเซิงเห็นก่อนจึงใช้โลหิตของตนปิดกั้นไว้เบื้องต้นเท่านั้น

ไปฟูเฝ้ามองท่าทีของบุรุษชุดดำอย่างเงียบเชียบ พร้อมกับขยับกายเข้าใกล้ เห็นสีหน้าดูอ่อนแรงลงไปเล็กน้อยจึงเอ่ยถาม

“องค์รัชทายาทจะกลับไปพักผ่อนบนเขาไปเสถียรเลยหรือไม่ขอรับ”

“ไม่จำเป็น” หยางเซิงกล่าวตอบ

ไปฟูรรับคำสั่ง คอยเดินตามองค์รัชทายาทจอมมารห่างเพียงหนึ่งก้าว ในใจนั้นก็คิดถึงเรื่องราวที่รำลึกกันมานาน ในยามที่อดีตองค์ราชาจอมมารสิ้นทั้งแดนमारต่างอยู่ในความหวาดระแวง แม้ตามกฎองค์ชายใหญ่หงเซินหยานจะต้องขึ้นครองราชย์แทน แต่กลับมีหลายฝ่ายยูแย่งให้องค์ชายรองหยางเซิง

ลูกชิ้นแยงชิงราชบัลลังก์แห่งมาร ด้วยเห็นพ้องว่าเขาเป็นสายเลือดแท้แห่งเผ่า
นกอินทรี เพราะองค์ราชาจอมมารกับพระชายาซึ่งจิวิน มารดาของเขาต่างก็มา
จากเผ่าเดียวกัน ทว่าเขาหาได้สนใจจะทำตามคำยุแหยงเหล่านั้น แล้วยังสังหาร
ผู้ที่คิดคดอย่างไม่ลังเลแม้สักนิดเดียว นั่นยิ่งสร้างความหวาดกลัวให้แก่ผู้คน
ที่ได้ยินเรื่องเล่าขานมากขึ้นไปอีก

ภายในแดนมนุษย์ยามนี้มีความวุ่นวายไม่แพ้แดนมาร มีการแยงชิง
อาณาเขตแคว้นแคว้นด้วยความอยากเป็นใหญ่ ซึ่งหากจะกล่าวถึงอาณาจักรที่
ยิ่งใหญ่ในเวลานี้คงมีเพียงแคว้นชิง ที่แม่จะเพิ่งผลัดเปลี่ยนผู้ครองบัลลังก์ แต่
หลายปีมานี้กลับสามารถนำพาทหารออกรบราล่าเมืองขึ้นจนสร้างความหวาด
กลัวแก่แคว้นอื่นไม่น้อย ร่องลมก็คือแคว้นเปยหยวน และทั้งสองแคว้นนี้
ต่างก็มีอาณาเขตติดกับดินแดนสามภพ

แคว้นเปยหยวนนั้นมีเมืองเหยาเป็นเมืองหน้าด่านติดกับแคว้นชิง ผู้
ปกครองคือ อ๋องเว่ยเหริน อนุชาของฮ่องเต้แห่งเปยหยวน คอยดูแลความสงบ
เรียบร้อยมาตั้งแต่เกิดการผลัดเปลี่ยนบัลลังก์

เสียงกระดิ่งลมดังแว่วมาจากที่ใดสักแห่งหนึ่งในโรงเตี๊ยมหมู่บ้าน
ซูหนี่ว์ หญิงสาวในชุดผ้าฝ้ายสีทึม ผลิตาสลวยรวบขึ้นเป็นมวยบนศีรษะ ปัก
ด้วยปิ่นหยกสีเขียวเข้มรูปผีเสื้อ ดวงตาเรียวเล็กเหลือบมองต้นเสียงเล็กน้อย
ก่อนจะก้มลงยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ

บนโต๊ะของนางมีกระบี่สีเงินวางไว้เป็นที่สะดุดตา ภายในโรงเตี๊ยมซึ่งมี
ผู้คนพลุกพล่านอยู่ไม่น้อย เพราะเป็นทางผ่านสำหรับผู้คนที่อยากจะเดินทาง
ไปยังดินแดนสามภพนั่นเอง

เหยาซื่อเสียนก้มลงมองสำรวจการแต่งกายของตน ก่อนจะยกหน้ามอง
ผู้คนซึ่งลอบจับจ้องนางอยู่ หากจะกล่าวว่ามีผู้ใดบ้าง คงมีตั้งแต่หญิงชาย ลูกเล็ก
เด็กแดง กระทั่งเสี่ยวอ้อร์หรือเจ้าแก๊วโรงเตี๊ยม คอยมองนางในทุกท่วงท่า
ไม่ว่าจะขยับกายทำอะไรก็ตามที่

เกิดสิ่งใดขึ้น...นางก็ไม่ได้แต่งกายประหลาดเท่าไร ชาวบ้านที่เป็นสตรีต่างก็แต่งกายเรียบง่ายเช่นนี้ไม่ใช่หรือ

เหยาซือเสียนได้แต่พริ้งถามตนเองในใจพร้อมกับยกมือขึ้นแตะรอยลักรูปผีเสื้อบนต้นคอเบาๆ ด้วยความเคยชิน

ในอดีตเหยาซือเสียนเป็นเด็กทารกที่ถูกทิ้งไว้หน้าประตูตำหนักอ่อน่วยเหริน บ่าวไพร่พบนางเข้าจึงนำไปเลี้ยงดูภายในเรือนบ่าว ด้วยเกรงว่าท่านอ่อน่วยเหรินจะพบเห็นเข้าแล้วเกิดความรำคาญใจ

กระทั่งเว่ยจินซางบุตรชายคนโตของอ่อน่วยเหรินมีอายุได้หกขวบ เขาถูกรับกวนจากเหล่าภุมิณีจนป่วยหนักเกือบจะสิ้นลม เข้าวันหนึ่งนางวิ่งเล่นและพลัดหลงเข้าไปในเรือนใหญ่ รวากับโชคชะตาที่ทำให้นางได้พบเว่ยจินซางเป็นครั้งแรก

เขานอนทรนกรายด้วยพิซโซ้อยู่บนเตียง เมื่อนางเข้าใกล้ อากาธอันหนักหนาของเขาพลันดีขึ้นอย่างประหลาด ท่านอ่อน่วยเหรินได้เห็นความพิเศษนี้จึงรับนางเข้าไปอยู่ในตำหนักหน้า ตั้งแต่นั้นมานางก็ถูกเลี้ยงดูจากพระชายาพร้อมกับตั้งชื่อให้ว่า เหยาซือเสียน ซึ่งแซ่เหยา ก็มาจากชื่อของเมืองนั่นเอง

เมื่อเติบโตใหญ่จึงมอบหมายให้นางเป็นองครักษ์ประจำตัวของเว่ยจินซาง ซึ่งเป็นเพียงตำแหน่งที่ท่านอ่อน่วยเหรินตั้งไว้ให้นางมีหน้าที่ติดตามเว่ยจินซางไปทุกหนทุกแห่ง แท้จริงแล้วนางก็เป็นเพียงคนโลผีเท่านั้น

สาเหตุสำคัญที่ทำให้ให้นางจำต้องเดินทางมาไกลสุดหล้า หวังจะหาที่หลบซ่อนเร้นกายภายในดินแดนสามภพก็คือ การที่ท่านอ่อน่วยเหรินมีคำสั่งส่งนางไปถวายตัวเป็นเครื่องบรรณาการให้แก่ฮ่องเต้แคว้นซิงนั่นเอง

การเติบโตในหมู่ภุมิณีและมนุษย์ผู้ชายเสียส่วนใหญ่อาจทำให้นางคิดเห็นแปลกประหลาดไม่เหมือนผู้คนทั่วไป นางจึงคาดไม่ถึงว่าตนจะกลายเป็นเครื่องบรรณาการแก่แคว้นซิงได้ สตรีโคมงามมีมากมายภายในตำหนักอ่อน่วยเหรินได้ถึงเป็นนาง แม้จะพยายามครุ่นคิดหาเหตุผลเท่าไร นางก็คิดไม่ออก

เหยาซือเสียนนึกย้อนเรื่องราวถึงตรงนี้แล้วถอนหายใจออกมาแผ่วเบา

ดวงตาคู่เล็กอ่อนหวานทอประกายแห่งความเหน็ดเหนื่อยใจอยู่หลายส่วน แต่แล้วนางกลับรู้สึกแปลกประหลาด มีอาการหายใจติดขัด แข็งขาอ่อนแรงลงอย่างกะทันหัน

เกิดสิ่งใดขึ้น! เหตุใดนางจึงไร้เรี่ยวแรงถึงเพียงนี้ แม้จะยกถ้วยน้ำชา ยังกระทำไม่ได้

เพียงไม่นานนทาเหยื่อเสียนพลันล้มตัวลงฟุบบนโต๊ะ ภาพภายนอกดูเลอะเลือนจนมองไม่ชัดเจน ทว่า...นางยังพอเอาได้ว่าเวลานี้มีผู้คนกำลังเข้ามาล้อมล้อมรอบกายของนางมากมาย...คนพวกนั้นต่างพูดคุ้ยซุบซิบ บ้างหัวเราะ แสดงสีหน้ายินดีเป็นหนักหนา

เจ้าพวกนี้เหตุใดจึงยินดีกับการได้เห็นข้าหมดสติ อย่าให้ข้าฟื้นเสียละ ไม่เช่นนั้นข้าจะสั่งสอนพวกเจ้าให้รู้สำนึก!

ผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมงเหยื่อเสียนจึงลืมตาตื่นขึ้นภายในห้องนอน ของโรงเตี๊ยม นางสูดลมหายใจเข้าออกเบาๆ รู้สึกสดชื่นมากกว่าเดิมหลายเท่า นัก หลังจากการหลบหนีมานานหลายวันนางก็ไม่อาจหลับได้สนิท ยามตื่นก็ต้องระมัดระวังกาย หวาดระแวงว่าจะถูกคนของตำหนักอ้อมมาจับตัวกลับไป นับว่าการถูกวางยานอนหลับคราวนี้ยังพอมีความดีอยู่บ้าง

นางขยับกายลุกขึ้นนั่ง ทว่ามือที่ถูกมัดไว้ทำให้การเคลื่อนไหวยากลำบาก เหยื่อเสียนสังเกตเห็นเชือกที่มัดไม้ได้แน่นหนาหนัก แสดงว่าคนที่กระทำการเช่นนี้ไม่ได้หวังร้ายต่อนาง ยังเจือความห่วงใยอยู่บ้างเล็กน้อย

พลันมีเสียงกุกกักหน้าห้องเพียงชั่วครู่ก่อนที่ประตูจะเปิดอ้าออกอย่างรวดเร็ว นางจึงหันไปมอง ในใจคาดเดาว่าคงเป็นโจรร้ายที่แอบซ่อนตัวอยู่ภายในโรงเตี๊ยมแห่งนี้แน่ ทว่าภาพที่นางเห็นกลับเป็นหญิงชรา เด็ก และชายหนุ่มชาวบ้านอีกสี่คน ทั้งหมดแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าขาด ดูลักษณะแล้วน่าจะเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดาเท่านั้น

“แม่ นางตื่นแล้วหรือ” หญิงชราเอ่ยถามแวตาท่าห่วงใยพร้อมกับวางถาด

ในมือลงบนโต๊ะ

“พวกเจ้าทำสิ่งใดกัน เหตุใดจึงมัดข้าไว้ หลอกให้ข้าตีมยานอนหลับ... มีแผนการอะไร” นางกล่าวพร้อมกับลุกขึ้นยืน

“แม่นางน้อย พวกเราจนปัญญาแล้วจริงๆ จึงต้องจับตัวแม่นางไว้ ถือเสียวว่าช่วยชีวิตพวกเราชาวซุทหนึ่งไว้เถิดแม่นาง” หญิงชราคนเดิมกล่าวเพื่อให้นางเห็นใจ แล้วอย่างไรเล่า...สหายที่ติดยอมต้องมีความจริงใจ กระทำการเยี่ยงโจรเช่นนี้แล้วเรียกหาความเห็นใจหรือ!

“เหตุใดข้าต้องช่วยพวกเจ้าด้วย”

หนึ่งในสองคนหันมองสบตากันอย่างลำบากใจ ทำท่าคล้ายจะอธิบายเพิ่ม แต่มีคนผู้หนึ่งเอ่ยแย้งขึ้นมา “ไม่ต้องพูดให้มากความ อย่างไรเสียนางก็ต้องตาย”

ไต้ยั้นเรื่องตายเหยาชื่อเสียนถึงกับทำหน้าเคร่ง กำหมัดแน่น ก่อนจะใช้พลังลมปราณสะบัดจนเชือกขาดสะบั้นออกจากกัน ชาวบ้านทั้งหลายถึงกับถอยหลังผิงห่างออกไปด้วยความตื่นตระหนก

“ผู้ใดกัน ผู้ใดอยากเสี่ยงชีวิตฆ่าข้า เข้ามาเสียดสิ...แล้วเจ้าจะได้รู้ว่าผู้ใดกันแน่จะได้ไปเที่ยวปรโลก” น้ำเสียงอันห้าวหาญขององครักษ์หญิงทำเอาผู้คนแตกตื่น กระนั้นก็ยังมียู๊กล้อออกมาต่อสู้กับนาง ชัดหมัดเข้าหาด้วยมวยพื้นฐานไร้ซึ่งทิศทาง จึงเป็นเรื่องง่ายที่นางจะจัดการคู่ต่อสู้จนล้มลงกับพื้นด้วยกระบวนท่าเดียว

เหยาชื่อเสียนหันไปจ้องเหล่าชาวบ้านที่หลอกจับนางอย่างเอาเรื่อง และก่อนนางจะลงมือจัดการคนที่เหลือ ก็มีเด็กผู้ชายตัวเล็กวิ่งเข้ามาขวางไว้ ดวงตาดเล็กคู่นั้นจับจ้องนางด้วยความหวาดกลัว แล้วจึงทรุดกายลงคุกเข่า มือประสานเข้าหากันโค้งกายนับอย่างรวดเร็ว

“ท่านจอมยุทธ์ได้โปรดไว้ชีวิตพวกเราด้วย พวกเราไม่มีทางเลือกแล้วขอรับ” เสียงเด็กชายฟังสั้นเครือ แต่กลับทำให้ชาวบ้านคนอื่นกระทำตามอย่างรวดเร็ว กลายเป็นว่าทุกคนโค้งกายนับนางเพื่อขอชีวิต

เหยาซือเสียนได้แต่ถอนหายใจ...นี่กลายเป็นว่านางผิดหรือ

“พวกเจ้าต่างหากที่หลอกล่อทำร้ายข้า แล้วโยมาหาว่าข้าเป็นคนทำร้ายพวกเจ้า”

“ท่านจอมยุทธ์ ที่พวกเราทำก็เพื่อรักษาชีวิตของผู้คนในหมู่บ้านไว้ ทุกเดือนพวกเราต้องนำหญิงพรหมจรรย์ไปเช่นไหว้วอมมาร ไม่เช่นนั้นหมู่บ้านเราจะถูกฆ่าจนหมดสิ้น”

“เดือนละคนเชียวหรือ”

“ถูกต้องแล้ว ตอนนั้นพวกเราไม่หลงเหลือหญิงพรหมจรรย์เลยสักคน พอเติบโตเป็นสาวก็รีบแต่งงานเพื่อไม่ให้ตัวเองถูกสังเวยแก่วอมมาร แล้วพวกที่เหลือก็ยิ่งเล็กลง” น้ำเสียงของหญิงชราคนหนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

เหยาซือเสียนเหลือบมองชาวบ้านที่เหลือด้วยแววตาใคร่ครวญอย่างหนัก พลันนึกถึงสิ่งของสำคัญ นางเหลียวมองไปรอบกายก็ไม่เห็นกระบี่คู่ใจ

“กระบี่ข้าเล่า...อยู่ที่ใด”

“อยู่ี่หอรับ” เจ้าแกโรงเตี้ยมรีบปรีเข้ามาพร้อมกับอาวุธสีเงินของนางเหยาซือเสียนรีบมาถือไว้พลางสำรวจให้ชัดเจนว่าใช้กระบี่ของตนแน่แท้

“ท่านจอมยุทธ์ได้โปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด เราไม่เหลือที่พึ่งใดแล้ว หญิงพรหมจรรย์ในเมืองไม่หลงเหลืออีกแล้ว หากไม่นำไปเช่นไหว้วอมมาร เราต้องถูกทำลายจนสิ้นเป็นแน่ขอรับ” สิ้นเสียงกล่าวขอรับนั้นก็กลายเป็นเสียงร้องไห้ระงมจนเหยาซือเสียนตกตะลึง ไม่คาดคิดว่าจะพบเหตุการณ์อันน่าสังเวชเช่นนี้

ชาวบ้านไร้วรยุทธ์แต่กลับกล้าหลอกหลวงเพื่อเอาตัวรอด กระทำการอันไร้คุณธรรมถึงเพียงนี้ คงหมดสิ้นหนทางแล้วจริงๆ เหยาซือเสียนเหลียวมองชาวบ้านทั้งชายหญิงและเด็กน้อยซึ่งเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา สีหน้าหวาดกลัวตัวสั่นเทา ในชีวิตของนางมีเพียงไม่กี่เรื่องที่น่าไม่อาจอดทนยอมรับได้ หนึ่งในนั้นคือเห็นคนถูกรังแกแล้วไม่ช่วย สองคือการทรยศต่อสหายหรือผู้มีพระคุณ

เหยาซือเสียนถอนลมหายใจแผ่วเบาราวกับว่าได้ตัดสินใจบางอย่าง

เด็ดขาดแล้ว

“เช่นนั้น...ข้าจะช่วยพวกเจ้าจับจอมมารตนนั้นเอง” นางกล่าวสีหน้าจริงจัง มองกระบี่ในมืออย่างหมายมอด

โลกสามภพบรรจบกันได้เช่นนี้เอง จึงเป็นเหตุให้เกิดเรื่องราวร้ายๆ อยู่บ่อยครั้ง นางเคยได้ยินว่าพวกมารนั้นมักหลอกสูบเอาไอชีวิตของมนุษย์เพื่อเสริมพลัง ไม่คิดว่าครานี้จะเป็นถึงองค์ราชาจอมมาร

หลังจากที่ชาวบ้านออกไปเตรียมพิธีการถวายเครื่องสังเวยจึงปล่อยให้เหยาซือเสียนอยู่ในห้องตามลำพัง นางได้นั่งครุ่นคิดถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ระหว่างนั้นผีเสื้อพลันเปล่งประกายแสงวาบหนึ่งก่อนจะเปลี่ยนรูปร่างกลายเป็นผีเสื้อสีเขียวเข้มโอบยบินออกมาจากผมของนาง ทำให้ผมสีดำลึกลับปล่อยสายใยเติมหลัง ผีเสื้อตัวน้อยวิ่งร่อนไปมารอบกายนาง ทำทางคล้ายกำลังตั้งรับภัยออกเฝ้านาง

“เจ้าตั้งใจนางให้ข้ามาที่นี่ใช่หรือไม่” นางเอ่ยถามผีเสื้อตัวสีเขียว ก่อนที่มันจะบินวนหนึ่งรอบแล้วค่อยบินลงมาจับถ้ำยน้ำชา ดื่มน้ำในนั้นอย่างมีความสุข เจ้าผีเสื้อไม่อาจเอ่ยปากคุยกับนางได้ แต่มันสามารถบิบนำทางนางไปเรื่อยๆ ดังเช่นที่นำทางมาสู่เมืองซูหนิวแห่งนี้

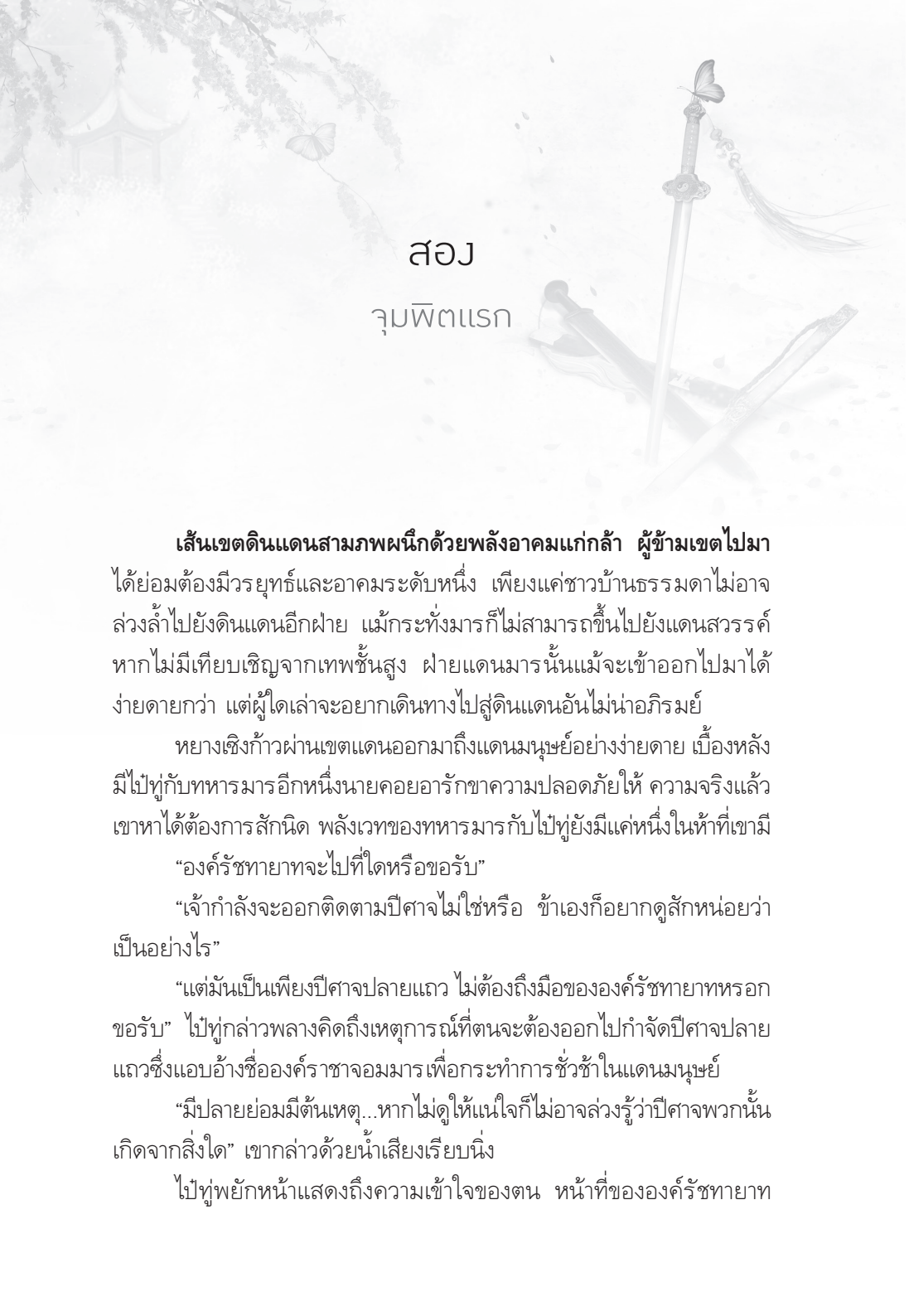
ความจริงเหยาซือเสียนรู้ว่ามีบางอย่างในตัวนางที่ผิดแปลกไปจากผู้อื่น ตั้งแต่เกิดนางก็มีรอยสักรูปผีเสื้อบนต้นคอ ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่เด็กทารกจะมีสิ่งนี้ กระทั่งนางอายุได้หกขวบก็พบว่าผีเสื้อหลุดออกมาจากรอยสักนั้น มันไม่เหมือนผีเสื้อทั่วไปเพราะมีประกายเปล่งสว่างให้เห็นอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังคอยบินวนไปมารอบกายนาง ทำเหมือนว่านางเป็นเจ้าของมันเพียงผู้เดียว ไม่ยินยอมให้ผู้อื่นได้เห็นมัน

ผีเสื้อตัวนี้เมื่อมีผู้อื่นที่ไม่ใช่นางเข้ามาพบ เพียงพริบตาาก็กลายร่างเป็นปีนหยกในทันทีทันใด เหยาซือเสียนเชื่อว่าผีเสื้อตัวนี้คือสิ่งที่คอยปกป้องนางจากเหล่าภูตผีปีศาจ นางจึงได้ตอบแทนตระกูลเว่ยด้วยการช่วยเหลือท่านอ๋องเว่ยจินชางนั่นเอง

สาเหตุที่นางสามารถมองเห็นเหล่ามารหรือปีศาจได้ตั้งแต่ลืมตาดูโลก แท้จริงแล้วเกิดจากพลังของรอยสักผีเสื้อนี้ต่างหาก นางได้แต่คิดว่าคงเป็นสวรรค์ที่สร้างให้นางเกิดมาพร้อมความสามารถพิเศษนี้ นับว่าตอบแทนบุญคุณที่ท่านอ่องเว่ยเหรินเลี้ยงดูมาได้เป็นอย่างดีพอเหมาะกันแล้ว

ในวันที่นางหนีออกมาจากตำหนักอ่องนั้นผีเสื้อตัวเขียวบินนำทางให้นางมายังเมืองซูหนี่ว์ ราวกับต้องการจะให้นางมาพบเรื่องราวเหล่านี้ ผีเสื้ออาจต้องการให้นางได้ช่วยเหลือผู้คนดังเช่นที่นางเคยตั้งปณิธานไว้หัวใจเมื่อครั้งเยาว์วัย

เหยาซือเสียนเอี่ยมมือไปแตะกระบี่เงินวาวแผ่วเบา เมื่อหกปีก่อน ท่านอ่องเว่ยเหรินได้สั่งทำกระบี่พิเศษให้แก่นาง กระบี่เล่มนี้ทำด้วยเหล็กหลอมจากแสงสุริยัน มีพลังทำลายล้างอำนาจมืดมนตร์ดำได้ พวกวิญญานร้ายกระทั่งปีศาจจึงไม่กล้าเข้าใกล้เว่ยจินซางอีกต่อไป ดังนั้นการปราบผีหรือเหล่ามารจึงเป็นเรื่องเล็กน้อย... องค์กรกษัตริย์หนึ่งเช่นนางมีหรือจะไม่กล้าทำ... นางจะสังหารเจ้ามารกินวิญญานสาวพรหมจรรย์เอง!

สอง จุมพิตแรก

เส้นเขตดินแดนสามภพนี้ด้วยพลังอาคมแก่กล้า ผู้ข้ามเขตไปมา
ได้ย่อมต้องมีวรยุทธ์และอาคมระดับหนึ่ง เพียงแค่ชาวบ้านธรรมดาไม่อาจ
ล่วงล้ำไปยังดินแดนอีกฝ่าย แม้กระทั่งมารก็ไม่สามารถขึ้นไปยังแดนสวรรค์
หากไม่มีเทียบเชิญจากเทพชั้นสูง ฝ่ายแดนมารนั้นแม้จะเข้าออกไปมาได้
ง่ายดายนกว่า แต่ผู้ใดเล่าจะอยากเดินทางไปสู่ดินแดนอันไม่น่าอภิรมย์

หยางเซิงก้าวผ่านเขตแดนออกมาถึงแดนมนุษย์อย่างง่ายดาย เบื้องหลัง
มีไป่ทู่กับทหารมารอีกหนึ่งนายคอยอารักขาความปลอดภัยให้ ความจริงแล้ว
เขาหาได้ต้องการสักนิด พลังเวทของทหารมารกับไป่ทู่ยังมีแค่หนึ่งในห้าที่เขา

“องค์รัชทายาทจะไปที่ใดหรือขอรับ”

“เจ้ากำลังจะออกติดตามปีศาจไม่ใช่หรือ ข้าเองก็อยากดูสักหน่อยว่า
เป็นอย่างไร”

“แต่มันเป็นเพียงปีศาจปลายแถว ไม่ต้องถึงมือขององค์รัชทายาทหรือ
ขอรับ” ไป่ทู่กล่าวพลางคิดถึงเหตุการณ์ที่ตนจะต้องออกไปกำจัดปีศาจปลาย
แถวซึ่งแอบอ้างชื่อองค์ราชาจอมมารเพื่อกระทำการชั่วช้าในแดนมนุษย์

“มีปลายย่อมมีต้นเหตุ...หากไม่ดูให้แน่ใจก็ไม่อาจล่วงรู้ว่าปีศาจพวกนั้น
เกิดจากสิ่งใด” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

ไป่ทู่พยักหน้าแสดงถึงความเข้าใจของตน หน้าที่ขององค์รัชทายาท

จอมมารส่วนใหญ่แล้วดูแลความสงบของแดนมารที่ใกล้กับดินแดนสามภพ ตั้งแต่หุบเขากักขังไปเสียเลย เลยมาจนถึงเขตกั้นระหว่างดินแดนสามภพ อีกทั้งยังออกจัดการเหล่าปีศาจที่อาละวาดทำร้ายทำลายทั้งมารและมนุษย์ด้วย

ส่วนมากนั้นปีศาจเกิดขึ้นได้กับทั้งมนุษย์ มาร หรือเทพ หากไม่รักษาพลังจิตภายในให้มั่นคง ถูกครอบครองด้วยจิตมืดดำจนไม่อาจควบคุมตนเองได้ในที่สุดก็กลายเป็นปีศาจ ถึงกระนั้นเหล่าปีศาจก็ยังมีชั้นแห่งพลัง โดยมากแล้วไม่หู่จะพบเพียงปีศาจปลายแถวที่พยายามรวบรวมพลังด้วยการสูบเอาไอชีวิตจากมนุษย์เท่านั้น

“จะมีเหตุให้เกิดปีศาจคล้ายจอมปีศาจเจิ้งเอียวอีกหรือขอรับ” เมื่อกล่าวไปแล้วไปหู่ก็เฝ้ามองตบปากตนเองที่พลั้งเผลอกล่าวถึงชื่อที่ไม่ควรพูดนั้นเหลือเกิน

หยางเซิงเหลียวมองมารกระต่ายขาวด้วยแววตาขุ่นเคือง “ได้หล้านี้มีสิ่งใดแน่นอนบ้าง ปีศาจปลายแถวอาจเลื่อนชั้นกลายเป็นจอมปีศาจก็ได้ ดังที่เจ้าว่ามา...เทพยังกลายเป็นปีศาจได้ ไม่ถือว่าแปลกนัก”

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นจนทหารรับใช้ต้องโค้งกายลงก้มหน้าไม่กล้าสบตา หยางเซิงพลันลอบถอนหายใจ เหลียวมองแดนมนุษย์ที่ดูรกร้างแห่งแล้งด้วยแววตาเศร้าสร้อย พลันมีแสงวาบหนึ่งพร้อมกับผีเสื้อสีน้ำเงินตัวเล็กโอบบินเข้ามาใกล้ เขาจึงยื่นมือออกไป ผีเสื้อแปรเปลี่ยนกลายเป็นกระบอกสีเงินขนาดเท่าฝ่ามือ เขาดึงจุกออกเผยให้เห็นแผ่นผ้าซึ่งมีตัวอักษรเขียนไว้

‘มีคำทำนายเกี่ยวกับองค์รัชทายาทที่ยากจะตีความหมายให้ชัดเจน แต่มีสิ่งหนึ่งที่ท่านคงอยากรู้...ผีเสื้อสีเขียวกำลังจะปรากฏ จึงแปลความได้ว่าถึงคราวเคราะห์ของท่านอีกแล้ว’

หลังจากอ่านจบก็วพลันขมวดเข้าหากันด้วยความไม่เข้าใจ...คราวเคราะห์หรือ คำทำนายไร้เหตุผลสิ้นดี!

หยางเซิงใช้พลังเผาไหม้กระบอกและผืนผ้าที่นั้นจนกลายเป็นจุน ไม่หลงเหลือแม้กระทั่งเง้าถ่าน

ความจริงแล้วนอกเหนือจากเรื่องการปราบปีศาจ เขายังต้องตามหาบางสิ่งให้พบ...ผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน เขาเพิ่งเข้าใจสิ่งที่มีมารดากล่าวเมื่อครั้งยังเยาว์วัย

“เมื่อเติบโตเจ้าจะเข้าใจสิ่งที่แม่กระทำลงไป”

มารดาของเขาคือซิงจวิน ธิดาแห่งเผ่าอินทรี ในช่วงที่เกิดสงครามฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เพื่อแย่งชิงการเป็นหนึ่งแห่งแดนมาร นางจึงถูกนำไปซ่อนไว้ในถ้ำหุบเขาไม่เลวี่ย กระทั่งสงครามสงบบิดาของเขาไปพบและเกิดต้องใจจึงแต่งตั้งให้เป็นพระสนม ไม่คาดคิดว่าตำนานรักกับที่นี่จะมีแต่ความโศกเศร้า

รักมักทำให้ทุกข์ยากใจ อำนาจมักทำให้ทุกข์ยากกาย...เขาต้องพบพานทั้งสองเรื่องโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง

สองร้อยปีแล้วที่นางจากไป...หยางเซิงถอนหายใจแล้วเบาอีกครั้ง แล้วหันกลับไปจัดการเรื่องตรงหน้า ส่วนเรื่องที่ไม่อาจจัดการก็ปล่อยให้โชคชะตานำพาเถิด

ใบไม้ปลิวไหวไปตามแรงลมแม่ในยามดึกสงัด ท้องฟ้ามืดสนิทราวกับ

ถูกชิงด้วยผ้าสีนลินีนใหญ่ ลมพัดผ่านไปวูบแล้ววูบเล่า สร้างความเหน็บหนาวให้แก่สรรพสัตว์ยามค่ำคืนอยู่ไม่ใช่เล็กน้อย กลางลานกว้างของชายป่าลึกแห่งนี้กลับมีสตรีนางหนึ่งในชุดผ้าฝ้ายสีขาวเห็นได้ชัดเจน ด้วยแสงจากโคมไฟซึ่งผูกติดไว้กับไม้ไผ่ลำใหญ่ฝังดินไว้ขนาดสองข้างของนาง

เปลือกตาของนางขยับเพียงเล็กน้อยก่อนจะเปิดออก นางเหลือบมองใบไม้รอบกายท่ามกลางความมืดมิด พยายามที่จะปรับให้เห็นทุกสิ่งอย่างชัดแจ้งขึ้น สีหน้าของเหยาซือเสียนคอยระแวดระวังแม้ว่าร่างจะถูกมัดตรึงไว้กับไม้ไผ่ลำใหญ่เพื่อรอคอยใครบางคน

เพียงครู่เดียวบรรยากาศโดยรอบพลันเหน็บหนาวราวกับกำลังจะเข้าสู่ฤดูเหมันต์ ลมพัดหวีดหวิวฟุ้งดูโหดเหี้ยมนำชนลูกขนพองยั้งนัก

เหยาซือเสียนงยหน้าขึ้นจับจ้องแผ่นฟ้าสีนลินีน้อย่างสังเกตุ เห็นความ

ผิแตกแม้จะอับแสง มีบางสิ่งปลิวไหวขจายราวกับว่าดวงดาวกำลังโปรยปรายลงสู่พื้น ก่อนแปรเปลี่ยนกลายเป็นกระจกใสล้อมรอบบางสิ่ง มันค่อยๆ ลอยเลื่อนลงมาสู่พื้นดินอย่างช้าๆ

ภายในกระจกมีร่างสูงเพรียวของบุรุษผู้หนึ่ง ชายเสื้อสีดำปลิวไสวแม้กายจะหยุดยืนอยู่บนพื้นดินแล้วก็ตาม นางเหลือบมองใบหน้าของผู้มาเยือนอย่างตื่นตะลึง สิ่งที่เด่นชัดที่สุดก็คือผมสีเงินยาวจนถึงกลางหลังรวบไว้เพียงครึ่ง ปล่อยที่เหลือบลิวสยายตามแรงที่เขาเคลื่อนไหว

ที่แท้...ก็คือจอมมารแก่ชราตนหนึ่ง

เหยาซือเสียนคิดในใจกลางเลื่อนสายตาไปมองใบหน้าของมารแก่ตั้งที่นางคาดเดาเอาเอง ทว่าดวงตาสีเขียวมรกตพลันตรึงความรู้สึกนึกคิดของนางไว้ในทันที ใบหน้าคมคาย ผิวเนื้อเนียนดังหยกขาว ริมฝีปากสีแดงเรื่อ ดวงตางามคู่นั้นสบตานางเช่นกัน ยามที่เขาปรายตามองมาคล้ายมีมนตร์สะกดจนแทบลืมหายใจ เขาเองก็มองนางโดยไม่กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว

‘อะไรกัน!...จอมมาร เหตุใดจึงงัดมาถึงเพียงนี้’ นางเอ่ยในใจ แต่กลับได้เห็นรอยยิ้มจากจอมมาร อย่างกับว่าเขาได้ยื่นสิ่งที่นางพูดอย่างนั้นละ เพียงแวบเดียวใบหน้าที่ของจอมมารก็แปรเปลี่ยนไปเย็นชาดังเดิม

เหยาซือเสียนแม้แรกนั้นถูกหลอก แต่พอได้ฟังเรื่องราวที่แท้จริงจากชาวบ้านกลับทำให้นางตัดสินใจทิ้งปัญหานี้ไปไม่ได้ จึงวางแผนเอาตัวเข้าแลก มารตนนี้ที่ส่งงามไปได้อาจเป็นเพราะสืบทอดไอชีวิตของสาวพรหมจรรย์เป็นแน่

“เจ้ามารชั่ว!” นางตะโกนออกมาพร้อมกับลุกขึ้นจากหลักไม้จ้องจ่าอย่างรวดเร็วจึงเห็นแล้วว่านางไม่ได้ถูกมัดไว้ เป็นเพียงแผนหลอกล่อตบตาเท่านั้นเอง

“เจ้าบังอาจก่อกรรมฆ่าสาวบริสุทธิ์ในหมู่บ้านจนหมด ข้าในฐานะองค์รัชชัชนหนึ่ง จะสังหารเจ้าแก้แค้นให้ชาวบ้านเอง” นางยังคงกล่าวต่อพร้อมกับเลื่อนสายตามองดูสมุนของมารผมสีเงินอีกสองตน

“ข้าดูคล้ายปีศาจขึ้นตัวอย่างนั้นหรือ” เสียงของมารตนนั้นฟังทุ้มนุ่มเสียด

จนน่าประหลาดใจ

“แล้วมารหรือปีศาจที่เฝ้ากันไม่ขึ้นตำ เจ้าคิดว่าตนสูงส่งหรือไร” นางกล่าวพร้อมกับยิ้มเยาะ

เกิดมานางก็เพิ่งได้ยินผู้คนยกยอตนถึงเพียงนี้...จริงสิ นี่ไม่ใช่คน แต่เป็นมาร แถมยังสถาปนาตนเป็นจอมมารอีกด้วย

“ข้าไม่ได้สถาปนาตนเป็นจอมมาร และข้าก็ไม่ใช่จอมมารดังที่เจ้าเข้าใจไปเอง” เขากล่าวตอบ แต่กลับทำให้นางตื่นตะลึง

“เจ้ารู้ความคิดของข้า!”

เขาไม่ตอบนางแต่กลับหันไปด้านหลังของตน เหยยชื่อเสียนได้ยินเสียงสวบสาบเหมือนว่ากำลังมีสิ่งใดเดินทางมา มันวิ่งเร็วราวกับเสียงจนถึงลานกว้าง พลันหยุดลง นางดำมิดกลายเป็นรูปเป็นร่างขึ้น แต่สิ่งที่เหยยชื่อเสียนเห็นก็คือ... ลัทธิประหลาด!

สิ่งที่นางเห็นยามนี้ก็คือบางอย่างที่ห้วมีเขาคล้ายกระทิง มีผมและไบหน้าคล้ายมนุษย์ รูปร่างสูงใหญ่ สวมชุดสีน้ำเงินเข้ม บนบ่าทั้งสองมีเขาคัล้ายกับบนหัว ช่างน่าเกลียดยิ่ง

“พวกเจ้ายกโขยงกันมาก็ดี ข้าจะได้จัดการเสียทีเดียวให้หมดสิ้น” เหยยชื่อเสียนเอ่ยท้าทายพร้อมกับชักกระบี่ออกมาจากที่ซ่อน ตระเตรียมความพร้อมต่อสู้ด้วยท่าที่องอาจ มารกระทิงยิ้มเหยยตอบอย่างขบขันกับท่าทีของสตรีมนุษย์ผู้โง่เขลาตรงหน้า

“เจ้ามนุษย์น้อยช่างปากดี ข้ามีเพียงคนเดียวจะให้ยกโขยงได้อย่างไร เจ้าตัวเล็กเพียงเท่านี้ ข้ากินคนเดียวไม่รู้ว่าจะอิ่มหรือไม่ด้วยซ้ำ” มารกระทิงกล่าว

เหยยชื่อเสียนขมวดคิ้วเข้าหากันด้วยความประหลาดใจ เหตุใดจึงกล่าวว่ามีเพียงตนเดียว นางเหลียวมองมารผมสีเงินและสมุทของเขาพลางสังเกตเห็นจริงแล้วมารมีเขาตนนั้นไม่เห็นมารผมสีเงินหรือ

“ใช่แล้ว เจ้าฉลาดไม่น้อย” เขากล่าวตอบพร้อมกับสะบัดชายเสื้อเพียง

เล็กน้อย รังสีที่ดูคล้ายกระจกแต่แรกทีมนางคิดว่าเป็นดวงดาวก็แผ่ขยายหาย
วับไปในทันที

เมื่อร่างของเขาเปิดเผยให้เห็น ทำให้มารกระทั่งถึงกับผงะถอยหลังไป
หลายก้าว ร่างใหญ่โตพลันสิ้นสะท้าน ดวงตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัวอย่าง
เห็นได้ชัด ก่อนจะคุกเข่าลงกับพื้น

“องค์รัชทายาท!”

คำกล่าวขานนั้นทำให้เหย้าซือเสียนยิ่งสงสัยหนักขึ้นไปอีก อะไรกัน...
เหตุใดเจ้ามารเขาเยอะตอนนี้ถึงได้เรียกมารผมสีเงินว่าองค์รัชทายาท องค์
รัชทายาทอะไร

“พลังแห่งจิตมีตังไม่ก่อกินตัวเจ้าไปจนหมดสิ้นะ ถึงได้จัดจำข้าได้...”
หยางเซิงหยุดไปอึดใจก่อนจะเอ่ยต่อ “ปีศาจชั้นต่ำเช่นเจ้าบังอาจนัก กล้าแอบ
อ้างชื่อองค์ราชาจอมมารไปกระทำการชั่วช้า เขาเอ่ยน้ำเสียงดังสะท้อนไปทั่ว
ทั้งบริเวณ ยิ่งทำให้ปีศาจกระทั่งหวาดกลัวขึ้นไปอีกหลายเท่าตัว

“ข้าผิดไปแล้วๆ องค์รัชทายาทปล่อยข้าไปเถิด” ปีศาจกระทั่งคำนับขอ
ชีวิต

“ก่อนนี้เจ้าเป็นเพียงมารกระทั่งธรรมดาตนหนึ่งเท่านั้น แต่เพราะเจ้า
ถูกจิตมีตเข้าครอบงำถึงได้คิดการณ์ชั่วช้า แอบอ้างชื่อองค์ราชาจอมมารเพื่อ
หลอกกินวิญญาณมนุษย์เพิ่มอิทธิฤทธิ์ของตน...เจ้าผิดจริง และจงยอมรับโทษ
ที่เจ้าเป็นผู้เลือกเองเถิด ผู้ใดเลือกสิ่งใดก็ต้องได้รับผลของการเลือกสิ่งนั้น!”
หยางเซิงกล่าวออกมา ก่อนจะรวบรวมพลังของตนหมายจะสั่งสอนปีศาจชั้น
ปลายแถวเมืองหน้าของตน

เหย้าซือเสียนมองเหตุการณ์ด้วยความตื่นตระหนก พลังไขปริศนา
ต่างๆ ในใจ ทว่าไม่ทันจะวิเคราะห์สิ่งใดมากไปกว่านั้น มารมีเขาพลันผุดลุก
ขึ้นติดตัวทะยานสู่ท้องฟ้าอันมืดดำอย่างรวดเร็ว มารอีกสองตนที่อยู่ด้านหลัง
ของจอมมารทำท่าจะตามไป แต่เขายกมือขึ้นเล็กน้อยเป็นเชิงห้ามปราม ก่อน
จะหันฝ่ามือไปทางมารกระทั่ง กระแสพลังดูดดึงให้มารกระทั่งกลับลงมาสู่พื้น

แล้วเลื่อนกายเข้ามาใกล้ฝ่ามือนั้น แม้อีกฝ่ายจะพยายามตั้งรับไม่ให้ตนถูกพลังมหาศาลดูดเข้าสู่ฝ่ามือแต่ก็ทำไม่ได้ สุดท้ายคอของมารกระทั่งก็ถูกมือของจอมมารจับไว้ได้อย่างพอเหมาะพอดี

“ไว้ชีวิตข้า...น้อ...”

โผละ!

ไมทันที่เจ้ามารกระทั่งจะกล่าวจบเสียด้วยซ้ำ ร่างลั่นแหลกสลายไปกับมือของจอมมารผมสีเงิน ดังร่างนั้นถูกระเบิดแตกละเอียดเนื้อเปื่อยยุ่ยเป็นเศษซากไม่ต่างกับถูกสับละเอียด กระทั่งเลือดสีดำยังแตกกระช้านกระเซ็นมาถึงเท้าของเหยาชื่อเสียน

ภาพอันน่าสยดสยองยิ่งทำให้นางก้าวไม่ออก การสู้รบในกองทหารเป็นสิบเป็นร้อยไม่อาจเทียบกับภาพร่างที่แหลกเหลวคามือของบุรุษจอมมารตรงหน้าได้เลย

ช่างโหดเหี้ยมยิ่งนัก!

นางจึงค่อยๆ ถอยหลังออกไปอย่างระแวงระวังกาย หากไม่มีวรยุทธ์สูงส่งมากที่สุดแล้วคงไม่อาจฆ่าผู้คนได้เพียงฝ่ามือเดียวเป็นแน่! กระทั่งเขาหันกลับมามองนางด้วยสายตาเยียบเย็นจนจับขั้วหัวใจ ดวงตาสีเขียวมรกตดูไม่น่ามองอีกแล้ว...ช่างน่าสยดสยองเสียมากกว่า!

“ข้ายังมีสิ่งที่เจ้าต้องกลัวอีกมาก แต่สิ่งที่ข้าสงสัยในเวลานี้ก็คือ...เหตุใดเจ้าจึงมองเห็นข้า ในขณะที่ปีศาจกระทั่งตนนั้นไม่เห็นข้า!”

เหยาชื่อเสียนตื่นตะลึงถอยหลังกรูดทันทีที่เขาก้าวเข้ามาใกล้ เมื่อก้าวเข้าหาหนึ่งก้าว นางก็ถอยหลังสองก้าว เป็นเช่นนี้กระทั่งเท้าของนางสะดุดขอนไม้ด้านหลังจนเกือบล้มลง เขายืนแขนเข้ามาคว่ำร่างนางไว้ได้ทันท่วงที ดวงตาสีมรกตพลันแปรเปลี่ยนไปเมื่อเขาก้มลงมองนางอย่างใกล้ชิด...เพียงแวบเดียวที่ได้สบตากัน เหยาชื่อเสียนคิดว่านางเห็นแววแห่งความโศกเศร้าเจ้าอยู่ในประกายตากู่นั้น

“ในเมื่อเจ้าถูกสังเวทแก่จอมมาร ข้าคือองค์รัชทายาทจอมมารหยางเซิง

จะรับตัวเจ้าไว้แทนก็แล้วกัน”

แทนที่เหยาซือเสียนจะตื่นตระหนกดังเช่นครั้งแรกที่พบเขา นางกลับยิ้มเยาะ ก่อนจะชักกระบี่ข้างกายออกมาจ้วงแทงเข้าหาคู่ต่อสู้อย่างรวดเร็ว หยางเซิงไม่ทันตั้งตัวจึงพลาดถูกเฉือนเข้าที่ต้นแขน

“เจ้าผิดแล้ว...หากข้าไม่ยินยอมก็ไม่มีผู้ใดนำข้าไปได้” เหยาซือเสียนกล่าวอย่างคิดว่าตนเหนือกว่าคู่ต่อสู้

หยางเซิง้มลมองต้นแขนของตนเล็กน้อย ก่อนจะจับจ้องใบหน้าवलเด่นของเหยาซือเสียนด้วยสายตาเย็นเยียบราวกับน้ำแข็งก้อนใหญ่ เขายกมือขึ้นผายออกมาทางทิศที่นางยืนอยู่ คราวนี้เหยาซือเสียนรู้สึกถึงพลังมหาศาลที่พยายามดึงดูตร่างนางเข้าไปหาเขา แม้จะต้านทานสุดแรงเพียงใดก็ไม่อาจทำได้ นางจึงหมายตั้งกระบี่ไว้แนบกายจนปล่อยให้ตนถูกพลังขุมนั้นดูดไปถึงร่างสูงของหยางเซิงได้สำเร็จ

ทว่า...คมกระบี่ในมือของนางก็เสียบเข้าร่างเขาทันทีเช่นกัน!

“เจ้าผิดแล้วใช่หรือไม่...เจ้ามารชั่วช้า เจ้าควรสำนึกได้ว่าไม่ควรทำร้ายมนุษย์! โลกสามภพแม้จะบรรจบกันก็จริง แต่ก็มีกฎบังคับไม่ให้ระรานซึ่งกันและกัน” เหยาซือเสียนกล่าว

นางปล่อยมือจากกระบี่ซึ่งบัดนี้เสียบคาอยู่บนตัวของบุรุษฝ่ายมาร เขายังคงยืนนิ่ง ใบหน้าหาได้แสดงออกว่าเจ็บปวดใดๆ แม้ว่าโลหิตสีดำจะหลั่งไหลออกมา เขาก็จับกระบี่นั้นแล้วบิดเพียงเล็กน้อย แ่่งเงินคมกริบนั้นพลันหักออกเป็นสองท่อน ปลายที่เสียบอยู่ในร่างเขาก็หลุดออกมาเช่นกัน โลหิตพลันหยุดลง แล้วหดกลับเข้าสู่ร่างเขาราวกับว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

เหยาซือเสียนเริ่มตระหนกว่าการต่อสู้ครั้งนี้นางคาดการณ์ผิดพลาดไปมากโข คิดว่าจอมมารจะจัดการได้ง่ายดายดังเช่นที่เคยทำตอนปกป้องอ่องเว่ยจินซาง นางค่อยๆ ถอยหลังกลับไป หวังจะใช้วิชาตัวเบาหลบหนี แต่ถูกพลังมหาศาลดึงดูดกลับเข้าไปหาเขาอีกครั้ง ลำคอของนางเข้าได้พอเหมาะ กับฝ่ามือเรียวกามขององค์รัชทายาทจอมมาร ผมสีเงินวาวสยายไปมาตามแรง

เคลื่อนไหวกาย ดวงตาดมกล้ำจับจ้องนางอย่างใกล้ชิด

นางไม่อาจกระดิกกายได้ แม้แต่อ้าปากพูดต่อรองขอชีวิตนางก็ยังไม่
ไม่ได้เช่นกัน

เหยาซือเสียน...เจ้าหนึ่การเป็นเครื่องบรรณาการของแคว้นชิงมาเพื่อ
ตายเช่นนั้นหรือ

“ทุกอย่างเจ้าเลือกเองไม่ใช่หรือ เจ้าจะรำพึงรำพันไปไย”

ข้าหาได้รำพึงรำพัน ข้าเพียงแต่พูดกับตัวเอง เจ้าปิดหูทิพย์เจ้าเสียบ เจ้า
มารบัดชบ! เจ้าสมควรตายมากกว่าข้า ข้าผิดเองที่คิดว่ากระบี่วิเศษนี้จะทำลาย
เจ้าได้

“กระปี่นั้น...ฆ่ามารหรือปีศาจตนอื่นได้แต่ไม่ใช่ข้า” เขากล่าวออกมา
ด้วยน้ำเสียงพอลให้นางได้ยินเพียงผู้เดียว ดวงตาคู่นั้นเหลือบมองต้นคอของ
นางก่อนจะหยุดแล้วเหลือบมองใบหน้าด้วยแววประหลาดใจ

ทันทีที่นางสบตา เหยาซือเสียนพลันรับรู้ถึงไอน์เย็นยะเยือก หนาวเหน็บ
ไปจนถึงกระดูก

“เป็นเจ้าสินะ...เจ้ากลับมาแล้ว” เขาเอ่ยน้ำเสียงเยียบเย็น ทว่าดวงตา
หม่นหมองลงเล็กน้อย ก่อนจะเหยียดยิ้มมุมปากสีแดงเรื่อ

นางหาได้เข้าใจคำพูดเขาเท่าใด ดวงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นหวาดหวั่นอยู่
เบื้องลึก ปิ่นหยกผีเสื้อสีเขียวเข้มบนมวยผมของนางปลิ้นปลั่งประกายวูบหนึ่ง

หยางเซิงเหลือบมองก่อนจะเลื่อนมือไปที่ท้ายทอยแล้วดึงให้ร่างของนาง
เข้ามาหา ก้มหน้าลงแนบชิดติดดวงแก้มเนียนซิด เหยาซือเสียนไม่มีเวลาแม้
กระทั่งจะตกตะลึง เมื่อริมฝีปากสีแดงเรื่อนั้นพลันประทับลงมาบนปากของ
นางโดยไม่ทันตั้งตัว!

ริมฝีปากสีแดงเรื่อนั้นช่างหวานล้ำปานผลไม้เลิศรสที่ไม่เคยได้ลิ้มลอง
ทว่ากลับรู้สึกคุ้นเคยอย่างแปลกประหลาด มือเล็กๆ ที่อ่อนแรงจับอกเสื้อของ
เขาเอาไว้แน่น บุรุษมารกระซิบอ้อมแขนแน่นขึ้นด้วยความปรารถนาที่ล้นทะลัก

เหยาซือเสียนปวดหัวขึ้นมาจับปล้น ความเจ็บปวดแทรกซึมเข้าไปทุก

อณูชุมชน เหตุใดจึงเจ็บปวด...เจ็บจนแทบหายใจไม่ออก ภาพทุกอย่างตรงหน้า
พลันเปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นความเลอะเลือน นางเห็นตัวเองอยู่ในชุดสีแดง
งดงามสง่าราวกับเจ้าสาวผู้มีความสุขมากที่สุดได้ในชั่วเวลา...ไม่ นั่นไม่ใช่นาง!

สาม อกมารนำกิน

นานชั้วกับชั้วกัลป์...นานตราบเท่าลมหายใจของมนุษย์ผู้หนึ่งจะเกิด
แก่ เจ็บ และตายไปตามวัฏสงสาร นางรับรู้สิ่งเหล่านั้นผ่านริมฝีปากของบุรุษ
ฝ่ายมาร ลมหายใจของนางติดขัดเหมือนกำลังจะหมดสิ้นไปแล้วในยามนี้เอง
เหยาซือเสียนรู้สึกได้ว่าริมฝีปากสีแดงเรื่อรสชาติดังผลไม้สุกหอมหวาน
ละมุนละไม คล้ายว่าตอนนี้ร่างของนางกำลังล่องลอยไปตามสายลมแห่งใดสัก
แห่งหนึ่ง เหตุใดจึงรู้สึกเช่นนั้นได้...หลังภาพอันเลอะเลือนเห็นตนในชุดเจ้าสาว
จึงหลับตาลง หวังว่าภาพเหล่านั้นจะหายไป

เมื่อนางลืมตาตื่นขึ้นมาก็เห็นลำธารเล็กๆ ในป่ารกทึบ ก้มลงมองสายน้ำ
เบื้องล่างจึงได้เห็นร่างใครบางคนนอนแน่นิ่งแช่น้ำอยู่ ผิวขาวเนียนละเอียด
ทำให้เห็นริมฝีปากสีแดงเรื่อชัดเจน นางจึงทรุดกายลงมองอย่างใกล้ชิด
หยางเซิง! องค์รัชทายาทจอมมารตนนั้น...แต่...คนผู้นี้มีผมสีดำ จะใช่
เขาจริงหรือ

เหยาซือเสียนเห็นร่างเขาขยับเพียงเล็กน้อย ผมยาวไทรบนแผ่นน้ำ
ราวกับกำลังเรียงระบำ ริมฝีปากสีแดงเรื่อต่างๆ ที่ใบหน้าซีดเซียว ขนตายาวเริ่ม
กระตุกคล้ายกำลังจะเปิดดอก

เสียงฝีเท้าของมนุษย์ทำให้นางเหลียวหลังหันไปมอง เห็นสตรีผู้หนึ่งใน
ชุดผ้าฝ้ายสีเขียวเข้มมายืนขึ้นไว้กลางศิระชะปักด้วยปืนไม้สีดำกำลังวิ่งเข้ามา

เหย้าชื่อเสียนอัปากจะร้องบอกให้นางระวัง ทว่าใบหน้าของสตรีผู้นั้นกลับทำให้เอ่ยสิ่งใดไม่ออก นางวิ่งผ่านร่างของเหย้าชื่อเสียนไป รวาทักว่า...นางไม่มีตัวตน...แต่ที่หน้าตื่นตระหนกมากกว่านั้นก็คือ สตรีผู้นั้นมีใบหน้าคล้ายคลึงกับนางอย่างกับเป็นคนคนเดียวกัน!

หรือว่านางตายแล้ว? แล้วหญิงสาวผู้นั้นเล่าคือใคร

เหย้าชื่อเสียนถามตัวเองก่อนจะหันไปมองสตรีผู้นั้นอีกครั้ง นางก้มลงมองหยางเซิงแล้วจับชีพจร จากนั้นก็ลากร่างของเขาชี้ขึ้นมาจากร้ำ แล้วก้มลงแนบศีรษะกับหน้าอก นางพยายามช่วยเขาด้วยการตบเบาๆ บนใบหน้า กระทั่งได้สติลืมตาตื่นขึ้น

“เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม” นางกล่าวอย่างตื่นตระหนก ดวงหน้างามเยือกน้ำเพียงเล็กน้อย

หยางเซิงจ้องนางนิ่ง ริมฝีปากคล้ายกำลังจะพูดสิ่งใดแต่เหมือนไม่มีเรี่ยวแรง นางจึงก้มหน้าลงไปไกลอีกครั้ง ตรวจดูตำแหน่งของเขา เห็นจุดสีม่วงขึ้นตามผิวหนังเต็มไปหมด

“เจ้าถูกพิษ...ข้าชื่อจิวซา อยู่ในสำนักคุณธรรม ข้าจะพาเจ้ากลับไปรักษา นะ” นางบอกพร้อมกับลุกขึ้นเหลียวมองหาดันไม้ไผ่ๆ ชักกระบี่ออกมาตัดกิ่งไม้ขนาดไม่ใหญ่มากนักจำนวนหนึ่ง นางใช้เถาวัลย์มัดกับไม้ทำเป็นเปลขนาดพอจะนำร่างของชายที่บาดเจ็บลงนอนได้

“จิวซา...” เขาเอ่ยชื่อนางออกมาแผ่วเบา ดวงตาสีนิลคู่นั้นพลันมีประกายสีเขียวมรกต มีอันเรียวยามปานวาดไว้เอี่ยมมาคว่ำแขนของจิวซาไว้ พลังอัปากเหมือนว่าจะกล่าวสิ่งใด

ทว่า...ทุกสิ่งเลือนหายไปในปีริบตา หลงเหลือไว้เพียงความมืดมิด

ปวดศีรษะ...ปวดเหมือนถูกบีบรัดเข้าหากัน!

เหย้าชื่อเสียนยกมือขึ้นกุมศีรษะของตน เพียงครู่ความเจ็บปวดนั้นก็จางหายไป ความเหน็บหนาวเข้ามาแทนที่ ทำให้นางเริ่มชดทกกายเย็บเข้าหาความอบอุ่นที่อยู่ใกล้ที่สุด กลิ่นหอมประหลาดๆ นี้คืออะไรกัน...หอมดุจดั่งบุปผา

ยามแรกแย้ม ทั้งอ่อนหวาน ความรู้สึกนั้นผสมผสานกันไปหมด...บางช่วงนางได้กลิ่นคล้ายอาหาร คล้ายกลิ่นของซาลาเปา หอมน่ากินยิ่งนัก

เหยาซือเสียนกลิ่นน้ำลายอีกหนึ่งพร้อมกับเลื่อนมือควานหา ความอ่อนนุ่มของบางสิ่งทำให้คิ้วโค้งสวยขมวดเข้าหากันเพียงเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ

ภาพที่นางเห็นบัดนี้ก็คือสาวเสื้อแยกออกเผยให้เห็นหน้าอกกว้างเนียนลื่นราวกับหยกขาว เหยาซือเสียนจึงเสยหน้าขึ้นมองเจ้าของอกงามนี้ในทันที

เจ้าของเรือนร่างขาวนั้นนัยก็มุ่มปากเพียงเล็กน้อย ราวกับว่ากำลังขบขันนางเสียเต็มประดา ด้วยใบหน้าที่ใกล้ชิดกันมากทำให้นางพะงะผลักเขาออกห่างกาย

“จะ...เจ้า...เจ้าจะทำอะไรข้า” นางกล่าวหาพร้อมกับมองหยางเซิงซึ่งนอนนิ่งอยู่บนเตียงด้วยท่าที่เป็นปกติ

“ข้าไม่ได้ทำ เจ้าต่างหากที่ทำ” เขากล่าวพร้อมกับจ้องมองนางไม่วางตา

“ชะ...ข้า...ไปทำสิ่งใด” เหยาซือเสียนแก้มแดง ใบหน้าร้อนผ่าว แม้เขาจะเป็นมารแต่ก็เป็นมารผู้ชายมิใช่หรือ

“เจ้าคิดจะกินข้าถึงขนาดเบี่ยงเลื้อยผ้าของข้า แล้วเจ้ายังกล่าวหาว่าข้าจะทำสิ่งใดเจ้าอีกหรือ”

เหยาซือเสียนถึงกับอ้าปากค้าง พลังนึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้อันก่อนจะมานอนอยู่บนเตียงหินกว้างใหญ่นี้นางถูกรวบกายเข้าหาแล้วหยางเซิงก็...ก้มลงจุมพิตนาง!

นางยกมือขึ้นปิดป้องริมฝีปากของตน รู้สึกเหมือนลมหายใจติดขัดขึ้นมาฉับพลัน ใบหน้าซีดขาวแล้วค่อยแดงเรื่อ ก่อนจะกลับไปซีดอีกครั้ง สลับไปมาอยู่อย่างนั้นจนน่ารำคาญ

เจ้ามารตนนี้สูบเอาไอชีวิตของข้าไปเป็นแน่ ไม่เช่นนั้นคงไม่รู้สึกหายใจติดขัด ตัวร้อนวูบวาบถึงเพียงนี้

หยางเซิงพลันหลุดขาออกมาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แล้วค่อยยิ้มก่อน

จะขยับก้าวลงจากเตียงพร้อมกับกระชับสาบเสื้อที่หลุดลุ่ยนั้นเข้าหากัน

“ข้าคงต้องออกไปแล้ว เพราะเจ้าใช้ข้าเป็นหมอนหนุนอยู่นาน ข้าจะทำ
สิ่งใดก็เกรงว่าเจ้าจะตื่นขึ้นมา”

เหย้าชื่อเสียนเล็กก้าวขึ้นสูงพลางเหลือบมองรอบกาย ห้องนี้ค่อนข้าง
กว้าง นอกจากมีเตียงใหญ่อยู่กลางห้อง มีเก้าอี้และโต๊ะไม้สีน้ำตาลตั้งไว้ชิดติด
ผนัง ประดับด้วยบุปผาสีสดภายในแจ่มกันขนาดใหญ่

แล้วนางหลับไปนานเท่าใดกัน...นางใช้เขาเป็นหมอนตั้งแต่เมื่อไร

“ตั้งแต่ข้าพาเจ้ากลับมา เจ้าหลับไปทันทีที่ข้า...” เขาหยุดพูด ปล่อยให้
นางหวนระลึกเรื่องเอง

“หุบปาก! ข้าไม่ได้ถามเจ้า” นางรีบสวนขึ้นก่อนที่เขาจะกล่าวถึงการ
กระทำของตนออกมา

“เช่นนั้นเจ้าก็คิดเอาเองต่อไปเถิด” เขากล่าวเสร็จจึงก้าวออกไปจากห้อง
เหย้าชื่อเสียนยังคงนั่งอยู่บนเตียงด้วยความคิดอันหลากหลาย นาง
ลับสน คิดไม่ตกว่าชีวิตจะเป็นเช่นไร ผู้ที่นางล่วงเกินคือจอมมารที่น่ากลัวตน
หนึ่ง...หากกล่าวถึงชื่อ ‘มาร’ ย่อมมีความสีกลับและน่าหวาดหวั่นอยู่แล้ว
มนุษย์มีพลังน้อยกว่าจึงไม่กล้าต่อกรด้วย แต่นางเชื่อมั่นในตนเองเพราะ
จัดการภูตผีมามากมาย เพียงแค่มารคงไม่คณนามือเป็นแน่

ที่ว่า...ทั้งหมดนั้นนางคิดผิด! มารตอนนี้มีพลังลึกลับ น่ากลัว แถมยังมี
รูปร่างหน้าตาหล่อเหลาอย่างไม่น่าให้อภัย

อดีตองครักษ์ชั้นหนึ่งทำได้เพียงถอนหายใจพริตติใหญ่ แล้วลุกขึ้นเดิน
สำรวจห้องนั้นอย่างเงียบๆ เมื่อนางก้าวมาถึงหน้าต่างบานใหญ่จึงเปิด้าออก

สายลมหนาวพัดวูบเข้ามาปะทะร่างจนสั่นสะท้าน เมื่อทอดสายตาดูออกไป
ด้านนอกนั้นนางเห็นแต่เพียงสีขาของหิมะปกคลุมไปทั่วบริเวณ แทบมอง
ไม่เห็นสิ่งใดเลย...นางจำได้ว่าในแดนมนุษย์ที่จากมาเป็นฤดูร้อนไม่ใช่หรือ เมื่อ
หันกลับมาภายในตำหนักอากาศกลับอบอุ่น ไม่มีหิมะตกเลยสักนิด

อากาศเช่นนี้ไม่ประหลาดไปหน่อยหรือ...ที่แห่งนี้คือที่ใดกันแน่!

“ขำนำเสื้อผ้ามาให้ท่านผลัดเปลี่ยน” เสียงเล็กหวานดังขึ้นทางด้านหลังของเหย้าชื่อเสียน นางตกใจหันกลับไปมอง

สตรีในอาภรณ์สีชมพูหวาน ใบหน้างดงาม ดูอ่อนเยาว์ หากประมาณอายุนางคงอายุยังน้อย ไม่น่าจะเกินสิบห้าปี ผมสีดำยาวถึงเกือบกลางหลัง มวยไวยิ่งครึ่งหนึ่งปักด้วยปิ่นสีทองงดงาม ดวงหน้าอ่อนหวานของนางดูตราตรึงใจผู้พบเห็นอยู่มาก

“ข้าชื่อเยียนนี่ เป็นข้ารับใช้ขององค์รัชทายาท ท่านให้ขำมารับใช้แม่นางเหย้าเจ้าค่ะ”

ที่นี้ช่างแปลก...จะกินอยู่แล้วยังหาคนมารับใช้อีก หรือว่าจะขุนให้นางอ้วนพีแล้วค่อยกิน อาจร่อยกว่ากระมัง เหย้าชื่อเสียนคิดพลางทำหน้าตาหวาดหวั่น ดวงตาเล็กเบิกกว้างจนเยียนนี่เห็นแล้วอดสงสัยไม่ได้

“เหตุใดแม่นางเหย้าทำหน้าที่เช่นนั้น” เยียนนี่ถาม

“ปละ...เปล่า...ข้าถามได้หรือไม่ ที่นี้คือที่ใดกัน”

“ที่นี้คือเขาไปเสวี่ย เป็นอาณาเขตขององค์รัชทายาทจอมมารหยางเซิงเจ้าค่ะ แม่นางต้องการสิ่งใดเรียกขำได้ทุกเมื่อ ขำจัดการนำอาหารที่เพิ่งปรุงสุกใหม่ๆ มาไว้ด้านนอก หากท่านหิวแล้วขำจะนำเข้ามาให้” เยียนนี่กล่าวพร้อม กับก้าวย่างอย่างแผ่วเบาไปถึงหน้าต่างบานที่เปิดอ้าออก ก่อนจะเอื้อมมือปิดอย่างเรียบร้อย

เหย้าชื่อเสียนสังเกตว่าข้ารับใช้ผู้นี้มีท่วงท่าการเดินอันงดงาม ดูแล้วเพลินตายิ่งนัก

“ไม่ต้อง ขำจะออกไปกินข้างนอก” เมื่อกล่าวจบนางจึงเร่งฝีเท้าเดินนำเยียนนี่ออกไปอย่างรวดเร็ว

ความจริงเหย้าชื่อเสียนคิดแผนการในใจ นางต้องการสำรวจพื้นที่ตำหนักแห่งนี้อย่างละเอียด เพื่อหาทางหนีที่ไล่เสียให้ดี

เมื่อก้าวขาออกมาถึงด้านนอก สิ่งที่น่าประหลาดต่อสายตาของนางก็คือสวนบุปผาตระการตา ดอกไม้งามหลากสีสีนต่างอวดช่อชูดอกไม้ให้เห็นอย่างงดงาม

กลิ่นหอมหวานยั่วชวนฟังขยาดไปทั่วอาณาบริเวณ

โต๊ะหินตั้งอยู่กลางสวนบุปผางามนั้นมีถาดสำหรับอาหารวางไว้อย่าง
เรียบร้อย เหยยซื้อเสียนก้มลงมองก็เห็นว่ามีย้วยใส่ชามเอาไว้ด้วย
ที่แท่นงาก็ไม่ได้ฝัน...

พริบตาเดียวมวยผมของนางพลันหลุดออกจากกัน เส้นผมสีดำสยาย
เหยียดยาวเต็มหลัง สาเหตุเพราะปืนหยกผีเสื้อเปลี่ยนรูปร่างกลายเป็นผีเสื้อ
สีเขียวบินว่อนไปทั่วเสียแล้ว

“เจ้านี่ก็จะทำอะไรก็ทำให้หรือไม่” นางหันไปต่อว่าผีเสื้อตัวนั้น ซึ่ง
ยามนี้ดูมีความสุขกับการร่ายรำกลางสวนบุปผางามเหลือเกิน

นางหันกลับไปมองเรือนไม้สร้างยาวเป็นสี่เหลี่ยมล้อมรอบสวนดอกไม้
แห่งนี้ไว้ ดูกว้างใหญ่ไม่แพ้จวนอ่องเว่ยเหรินเลย เพียงแต่ว่าที่แห่งนี้มีความ
แปลกประหลาด อากาศภายในตำหนักอบอุ่น ทว่าด้านนอกกลับเต็มไปด้วย
หิมะขาวโพลน ทนหนาวเหน็บจนแทบสิ้นสะท้าน

ภายในห้องโถงใหญ่ของตำหนักหิมะเงิน หยางเซิงนั่งบนเก้าอี้ตัวใหญ่

มีลวดลายคล้ายพญาอินทรีกางปีกอยู่ด้านหลัง เขาปรายตามองทหารภายใน
ห้องด้วยแววเยือกเย็น เหล่าทหารนับสิบนายโค้งกายลง ไม่มีผู้ใดกล้าเงยหน้า
ขึ้นสบตาองค์รัชทายาทจอมมารเลยแม้แต่คนเดียว

“พวกเจ้ารู้ใช้หรือไม่ว่าตนมีความผิดใด”

“ข้าน้อยผิดไปแล้วองค์รัชทายาท”

หยางเซิงมองเหล่าทหารแล้วเหลือบไปมองข้างกาย ไม่เห็นเงาของทหาร
คู่กายจึงหันกลับมา “รู้ความผิดก็จงรับโทษไป ไม่มีผู้ใดทำผิดแล้วไม่สมควร
รับโทษ”

เหล่าทหารต่างค้อมกายยอมรับโทษทัณฑ์ที่ตนกระทำผิด หยางเซิงจึง
หันมองหัวหน้านายทหารซึ่งยืนเยื้องไปเพียงเล็กน้อยตั้งเป็นคำสั่งลงโทษโดยไม่
ไม่ต้องกล่าวสิ่งใดออกมา หัวหน้านายทหารจึงยกมือขึ้นหมุนวนเป็นวงกลม

ไอสีด้าลอยวรอบร่างพร้อมกัับเสียงไอดครวณ เกิดรอยแผลชอกช้ำตามลำตัวจนเลือดไหลซิบ

นายทหารมารทุกตนเป็นอันรู้กันดีว่าองค์รัชทายาทหยางเซิงมีความเข้มงวดเพียงไร ไม่ว่าจะทำผิดระเบียบมากน้อยก็ต้องถูกลงทัณฑ์ ไม่เว้นแม้แต่ข้ารับใช้ใกล้ชิด ครานี้เหล่าทหารทำงานผิดพลาดจนเป็นเหตุให้ปีศาจกระทิงนำชื่อขององค์ราชาจอมมารไปแอบอ้างได้ ความผิดนั้นมีมากนัก หยางเซิงอ่อนลมหายใจออกมาแผ่วเบาแล้วเหลือบมองเหล่าทหารของตน

“มารผู้เฝ้าทะเลดำส่งข่าวว่ากำแพงแก้วของเกาะถูกทำลายทำให้มารชบดบางส่วนหลบหนีออกมาจากที่คุมขัง จึงได้ทำการลงอาคมปิดผนึกไว้แล้วขอรับแต่...ไม่แนชต์ว่าจะป้องกันไว้ได้นานเพียงใดขอรับ” ไปู่เอย่ซึ้นพลางเหลือบมองท่าทีขององค์รัชทายาท

“แล้วข้าจะจัดการเรื่องนี้เอง ให้มารเฝ้าทะเลดำส่งข่าวมาอีก ข้าอยากรอดูท่าทีของเผ่า” หยางเซิงสั่งการ ไปู่เอย่ยอมกายรับก่อนจะกล่าวต่อ

“เรื่องมารกระทิงตนนั้นถูกจิตมืดเข้าครอบงำทำให้กลายเป็นปีศาจ มารผีเสื้อกำลังออกติดตามสืบต้นเหตุของเรื่องอยู่ ไม่นานคงได้ทราบขอรับ”

หยางเซิงพยักหน้าเข้าใจแล้วจึงลุกขึ้นก้าวออกมายังกลางห้องโถงด้วยท่าทีนิ่งเฉย เป็นท่าที่ปกติจนไปู่คู้เอย่มีความหมายว่ารับรู้แต่ไม่ออกความเห็นใดๆ

“องค์รัชทายาทขอรับ ข้าน้อยคิดว่าเรื่องมารกระทิงอาจเป็นเพราะไอปีศาจกระจายออกมาจากที่คุมขัง จึงทำให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น”

หยางเซิงฟังคำทักท้วงแล้วคิดตาม รอยปริแยกที่เข้าไปจัดการผลานใหม่แล้วนั้นหาได้มากมายอะไร แต่ก็น่าเป็นห่วงอยู่ไม่น้อย ในอดีตจอมปีศาจเจิ้งเอียวถูกกักขังไว้มานานหลายพันปี นางปีศาจจึงจอกผู้ในอดีตก็คือพระชายาของอดีตองค์ราชาจอมมาร นางถูกจิตมืดดำเข้าแทรกจนกลายเป็นปีศาจ เพราะอิทธิฤทธิ์ของนางมากมายมหาศาลไม่อาจสังหารด้วยอาวุธธรรมดาได้ องค์ราชาจอมมารจึงกักขังนาง...แต่การกักขังนั้นจำต้องใช้เลือดของพระชายาอีก

คนสนิทไว้

สีหน้าของหยางเซิงเคร่งเครียดขึ้นมาในทันที ใบหน้าฉาบด้วยความเย็นชาและเจ็บปวด เขาหาได้กล่าวตอบสิ่งใดกับไป่ทู่ ทว่ากลับก้าวออกมาจากห้องโถงผ่านสวนบุปผารามจึงหยุดเท้ามองดอกไม้เหล่านั้นเพียงครู่

“องค์รัชทายาทขอรับ...แล้วนางมณูษย์ผู้นั้น...” ไป่ทู่ยังคงก้าวตามพร้อมกับเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่มั่นคงนัก “ท่านจะจัดการเช่นไรขอรับ”

“นางคือเครื่องสังเวย” เขากล่าวน้ำเสียงเย็นเยียบ

“ปกติท่านไม่กินวิญญูณมณูษย์ไม่ใช่หรือขอรับ”

“เจ้าคิดว่าข้าจะกินนางอย่างนั้นหรือ ไป่ทู่”

“คะ...คือ...แค่เกิดคำถามขึ้น ว่าเหตุใดองค์รัชทายาทถึงได้นำมณูษย์นั้นกลับมาด้วยเท่านั้นเองขอรับ”

“เพราะนางคือคนที่ข้าจะแต่งงานด้วย”

คำตอบขององค์รัชทายาทจอมมารทำเอานายทหารทั้งหมดเกือบทำกระบี่หลุดร่วงจากมือ เบิกตากว้างสับสนไปมาด้วยความตระหนกตกใจ กระทั่งไป่ทู่เองถึงกับทำพัดในมือหลุดร่วงลงสู่พื้น

ที่ผ่านมามององค์รัชทายาทจอมมารหาได้ข้องเกี่ยวกับสตรีมารนางใด... เว้นนางมารน้อยเยียนี่ที่คอยรับใช้ใกล้ชิด กระทั่งคู่หม้ายอย่างคุณหนูชิงหฺรบุตรอดีตแม่ทัพใหญ่แห่งเผ่ากูก็ยังไม่เสียดเข้าไปใกล้ หนำซ้ำยังส่งนางไปอยู่เกาะทะเลดำกักขังไว้เสียด้วยซ้ำ

แล้วมณูษย์นั้น...สิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอและเปราะบางเช่นนั้นจะกลายเป็นพระชายาแห่งองค์รัชทายาทจอมมารได้อย่างไรกัน

“เป็นไปได้อย่างไร นะ...นางเป็นมณูษย์นะขอรับ เรื่องนี้องค์ราชาจอมมารคงไม่เห็นด้วยเป็นแน่”

“เจ้าคิดว่าข้าควรสนใจเช่นนั้นหรือ”

ใบหน้าไป่ทู่ซีดเผือด ดวงตาหลุกหลิกดังกำลังครุ่นคิดอย่างรุ่มรวยใจ กระทั่งลืมหืมลงเก็บพัดที่ตนทำร่วงหล่นไป

หยางเซิงเป็นฝ่ายก้มลงเก็บพัดสีขาวนั้นขึ้นมาแล้วยื่นคืนให้ไปทุ่ “หากเจ้าคิดจะทำสิ่งใดก็จงหยุดไว้...ไม่เช่นนั้นเจ้าก็จะเหมือนพัดของเจ้า ข้าจะเป็นคนไปบอกพี่ชายของข้าเอง”

พัดในมือของหยางเซิงพลันเกิดไฟลุกไหม้จนกลายเป็นเถ้าถ่าน จากนั้นองค์รัชทายาทจอมมารจึงเดินจากไป ปล่อยให้ให้นายทหารมารถึงกับตาเหลือกมือไม้สั่นเทาด้วยความหวาดกลัว ไม่ว่าจะทำอะไรก็ต้องรัชทายาทเป็นต้องรู้เท่าทันก่อนทุกครั้ง

เมื่อหยางเซิงก้าวไปตามทางเดินของตำหนักหิมะเงินทอดยาวเป็นสี่เหลี่ยมบรรจบกันทั้งสี่ด้าน เขาจึงหันมองดอกไม้สีส้มดังงามกำลังเบ่งบานอวดโฉมอยู่ริมทางเดิน ก่อนจะเอื้อมมือเข้าไปใกล้ ทว่าบุปผางามกลับเหี่ยวเฉาลง จึงหดมือกลับมาอย่างรวดเร็ว ใบหน้าจากเรียบเฉยกลายเป็นเย็นชาขึ้นอีกหลายส่วน

เหตุใดข้าจึงจะต้องไม่ได้...หากข้าต้องการสิ่งนั้นก็ควรเป็นของข้า ไม่ว่าจะสวรรค์จะยินยอมหรือไม่...ข้ารอมาถึงสองร้อยปีแล้ว...และจะไม่รออีกต่อไป

เหยาซือเสียนดึงปิ่นหยกผีเสื้อออกมาวางไว้บนโต๊ะ ผมยาวสยายออก เต็มหลัง ระหว่างนั้นเยียนี่นำผ้ามาให้แล้วค่อยถอยหลังก้าวออกไปจากห้องอาบน้ำ เหยาซือเสียนลอบมองผ่านคั่นช่องขนาดเล็กบนโต๊ะ จนกระทั่งประตูห้องปิดลง จึงรีบมวยผมกลับคืนแล้วเสียบปิ่นหยกอย่างลวกๆ

“ผีเสื้อ...คราวนี้เจ้าไม่ยอมออกมาผ่านทางให้ข้าบ้างหรือ” นางเอ่ยกับปิ่นหยกของตน ทว่าไม่มีแม้กระทั่งแสงวิบวับตอบรับนางเช่นเคย

ไม่ได้...นางไม่มีทางอยู่ที่นี่เพื่อรอความตายเป็นแน่ มนุษย์ถูกสุขไปใช้ชีวิตทุกวันก็ต้องตาย หากได้มีอายุยืนยาวดังฝ่ายมารหรือเทพ สู้หนีกลับไปยังแดนมนุษย์อาจมีชีวิตรอดมากกว่า ถือว่าโอกาสนี้เหมาะสมที่สุดแล้ว เยียนี่ปล่อยให้นางได้อยู่ตามลำพังเสียที

หลังจากฟื้นคืนสตินางก็ถูกเยียนอดีตตามทุกอย่างก้าว ไม่ว่าจะทำอะไรเดินไปแห่งไหนไหน สาวใช้ผู้นี้ก็ตามไปไม่ห่าง แม่ไม่ปรีดาพิศุขมากแต่การกระทำเช่นนี้ไม่ต่างจากการพร่ำบ่นให้นางรำคาญใจ... ยิ่งเสื้อผ้าที่หามาให้สวมนี้ก็เป็นชุดกระโปรงสวยงามราวกับสตรีผู้อ่อนหวาน ผิดแผกไปจากการแต่งกายเดิมของนางอย่างสิ้นเชิง

เหยาซือเสียนพลันถอนหายใจออกมาแล้วบอก่อนจะรีบทำตามความตั้งใจของตน นางสำรวจห้องอาบน้ำนั้นซึ่งดูปกปิดมิดชิด ไม่มีแม้กระทั่งบานหน้าต่างสักบาน ทว่าด้านซ้ายมือหลังผ้าม่านกลับมีประตูซุกซ่อนอยู่

เมื่อคลำเห็นบานประตูเหยาซือเสียนก็นึกดีใจ อย่างน้อยก็ต่อมมีทางออกไปที่ใดสักแห่งหนึ่ง นางจึงหาทางเปิดประตูไม่หนั้นนั้นให้อ้าออกจนมากพอที่จะแทรกตัวเข้าไปได้

พอก้าวเข้ามาอีกห้องหนึ่งดวงตานางยังปรับให้เข้ากับแสงอันน้อยนิดนั้นไม่ได้ ใอน้ำมากมายลอยวนบดบังการมองเห็นไปเสียหมด ระหว่างก้าวย่ำสำรวจเหยาซือเสียนเห็นผ้าม่านสีขาวผูกติดไว้บนเพดานห้องกันเป็นชั้นๆ นางจึงปีดออกห่างตัวเพื่อไม่ให้เกะกะ จนกระทั่งหยุดเดินเพราะรู้สึกถึงผืนน้ำอุ่นๆ ใต้ฝ่าเท้า

ที่แท้ก็ห้องอาบน้ำเหมือนกัน!

หลังจากใอน้ำเริ่มจางหายไป ทำให้นางเห็นภาพในห้องชัดเจนขึ้น ทว่า... ภาพที่เห็นตรงหน้าคือบ่อน้ำขนาดใหญ่ มีร่างของบุรุษมารแช่อยู่ครึ่งตัว ดวงตาคมกล้าคู่นั้นจ้องนางด้วยแววเฉยชาดังเช่นทุกครั้ง แผ่นนอกเปลือยเปล่าเนียนขาวโพล่อยู่เหนือน้ำโดดเด่นยิ่ง ผมสีเงินยาวปล่อยสยาย ปลายเส้นลอยระบำในน้ำอุ่นจนดูคล้ายมีชีวิต ริมฝีปากสีแดงเรื่อขยับเพียงเล็กน้อยคล้ายกำลังจะกล่าวถึงใต้ออกมา

เหยาซือเสียนรับรู้แล้วว่า...นางคิดผิดมหันต์ที่บังอาจเปิดประตูบานนั้นเข้ามา คงไม่มีมนุษย์ผู้ใต้อัปไซค์ได้เท่านางอีกแล้ว

เหยาซือเสียน...องครักษ์ผู้อัปไซค์!

สี่

สุรามงคล

สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าของเหยาซือเสียนดูสภาพฝันอันงดงาม ทั้งไอน้ำ
ลอยวนรากับปุยเมฆล้อมรอบเรือนร่างของบุรุษมาร ทว่านางไม่อาจคิดเห็น
เช่นนั้นได้ เพราะสำหรับนาง นี่คือการโศกเศร้ายิ่งกว่าเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น

นางยืนนิ่งแข็งที่อยู่นานกว่าจะนึกขึ้นได้ว่าควรหาทางหนี หรืออย่าง
น้อยก็หันหลังกลับไปทางเดิม เหยาซือเสียนหมุนกายหันหลังให้ก่อนทำท่าจะ
ก้าวออกไป ทว่าขาของนางกลับก้าวไม่ออก

“หากเจ้าคิดจะหนีมีทางเดียวคือหาทางลงจากเขาไปแล้วว๊ว ไม่ใช่เข้าห้อง
อาบน้ำของข้า” เสียงห่มนั้นฟังนุ่มลึก แต่สำหรับนางช่างน่าขนลุกนัก

“มะ...ไม่ใช่...ข้า...แค่นี้กว่าประตูนี้เปิดออกไปข้างนอกได้ ข้าอยากเรียก
หาเหยื่อนี่เท่านั้นเอง” นางเอ่ยแก้ตัว อีกรใจหนึ่งก็ครุ่นคิดหาทางหนีออกไปให้
พ้นจากตรงนี้

หยางเซิงยกยิ้ม ริมฝีปากสีแดงเรื่อยิ่งเด่นชัดเมื่อพบกับไอน้ำอุ่นที่ลอย
วนอยู่รอบกาย

“เจ้าโกหกผู้อื่นได้แต่ไม่ใช่ข้า...ลืมแล้วหรือ” หยางเซิงกล่าวพร้อมกับ
ลุกขึ้นแล้วก้าวออกมาจากบ่อน้ำเข้าประชิดตัวนาง

ด้านหลังของนาง...เหยาซือเสียนรับรู้ถึงไอน้ำอุ่นจากกายของบุรุษจอมมาร
แต่กลับเขยื้อนหนีไม่ได้ เหยาซือเสียนจึงรีบปิดตาลงทันทีเพราะเกรงว่าจะเห็น

สิ่งที่ไม่สมควรเห็น

หยางเซิงพลันถอนหายใจออกมาแผ่วเบาราวกับเหนื่อยใจกับนางเหลือเกิน “เจ้าหลับตากลัวว่าจะเห็นข้าเปลือยอย่างนั้นหรือ”

“เจ้า...เอ่อ...ท่านเป็นถึงองค์รัชทายาทฝ่ายมารแต่กลับทำตัวไร้ศักดิ์ศรีถึงเพียงนี้ คิดจะฆ่ามนุษย์ตัวเล็กๆ ที่ไร้ทางต่อสู้เช่นข้า ไม่เกรงว่าทั้งสามภพจะประณามท่านบ้างเลยหรือ” นางกล่าวทิ้งลัทธิหลับตาแน่น จนรู้สึกว้าป่าทั้งสองข้างถูกเขาจับเอาไว้

หยางเซิงเลื่อนมือจากบ่าขึ้นไปแตะแก้มนุ่มนวลแผ่วเบา นางจึงค่อยลืมตาขึ้น จ้องใบหน้าของเขาด้วยแววตาไม่พอใจ จนไม่ได้สังเกตว่าบัดนี้ศัตรูนั้นเปลือยออกอยู่ตรงหน้า

หากนางโดนบังคับใจ...โดยที่ร่างกายยังแข็งแรงปานหินเช่นนี้ ก็นับว่าองค์รัชทายาทจอมมารไร้ฝีมือ...หากท่านยึดถือเกียรติแห่งมารก็ควรปลดปล่อยเวทมนตร์ดำนี้เสีย! เหยาะชื่อเสียชนิดได้เพียงไม่นานร่างกายก็หลุดจากอาคมสามารถเคลื่อนกายได้ตามปกติ

นางปิดมือของหยางเซิงออกแล้วจึงดึงเอาปิ่นหยกผีเสื้อบนมวยผมออกมาหมายจะใช้เป็นอาวุธคุ้มกาย ทว่าหยางเซิงกลับคว้าข้อมือของนางเอาไว้

“หากเข้าใกล้ข้า ข้าจะใช้หยกผีเสื้อนี้สังหารท่านเสีย ท่านคงไม่รู้ว่ายหยกนี้เมื่อพิชิตพิภพมากเพียงไร ไม่ว่าจะภูตผีปีศาจตนใดที่เห็นหยกนี้ต่างก็หนีเอาตัวรอดกันหมด!”

“เจ้าคิดว่าข้าจะเหมือนพวกปีศาจหรือมารชั้นต่ำเช่นนั้นหรือ และที่สำคัญ หยกชิ้นนี้...เป็นของข้า จะทำให้ข้าหวาดกลัวได้อย่างไร”

“อะไรกัน! ช่างน่าขันนัก ท่านจะเป็นเจ้าของหยกผีเสื้อได้อย่างไร เพราะหยกติดกายข้ามาตั้งแต่เกิดแล้ว จะเป็นของท่านได้อย่างไรกัน”

หยางเซิงไม่กล่าวสิ่งใด ปล่อยมือออกจากนางแล้วยกขึ้นสะบัดไปมาเพียงเล็กน้อย หยกสลักรูปผีเสื้อพลันหลุดจากมือนางลอยอยู่กลางอากาศ สองประกายวูบวาบแล้วกลายร่างเป็นผีเสื้อตัวเขียวบินว่อนไปมาก่อนจะโผล่เข้าไป

เกาะบนบ่าของเขา เจ้าผีเสื้อตัวนั้นพลันทำท่าคล้ายกำลังโค้งงอตัวค้ำน้ำหนักแล้วจึงบินออกมาเกาะบนฝ่ามือหยางเซิง กลายร่างเป็นหยกผีเสื้อเช่นเดิม

เหยยชื่อเสียนตื่นตะลึงกับภาพที่เห็น “ท่านทำสิ่งใด!”

“แสดงให้เจ้าเห็นว่าหยกนี่เป็นของข้า รวมถึงตัวเจ้าด้วย เจ้าไม่ประหลาดใจหรืออย่างไร ว่าเหตุใดข้าจึงจับตัวเจ้ามาอย่างง่ายดาย”

เป็นของเขา?

“ข้าไม่ใช่ของผู้ใด ข้ามีอิสระ ไม่ตกเป็นทาสผู้ใด ยิ่งจอมมารชั่วช้าเช่นท่านยิ่งไม่มีวัน!”

“มารเช่นข้าเป็นอย่างไรเล่า” หยางเซิงถามกลับพร้อมกับขยับเข้าหาทางจนร่างแทบชิดแทบจะไม่มีที่ว่าง ใบหน้าโน้มลงมาสบตางางอย่างท้าทาย

“โง่เขลาด้วยตัวตนหา...แล้วยังตะกละ!”

หยางเซิงถึงกับเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำกล่าวหาจากปากจิมลิ้มของนาง

“ตะกละอย่างนั้นหรือ! เพียงสองร้อยกว่าปีเจ้าหยาบคายขึ้นมาก เกิดเป็นสตรีควรอ่อนหวานมิใช่หรือ ชาตินี้เจ้ามีผู้ใดเลี้ยงดูกัน”

“สามท้าว บังอาจกล่าวก้าวล่วงท่านอ่อนแอเหินห่างผู้เลี้ยงดูข้าเช่นนั้นหรือมารบัดชบ!” นางยังคงต่อว่าเขาด้วยความแค้นเคือง

“หากคนผู้นั้นดีจริง คงไม่บังคับใจเจ้าให้แต่งงานหรือเหยยชื่อเสียน ความจริงอาจมีสิ่งใดมากกว่าที่เจ้าเห็นภายนอกนัก เจ้ามองทุกอย่างผิวเผินเกินไป” เขากล่าวพลางจ้องใบหน้านาง

คงเพราะนางคิดตัดพ้อตอนที่เจอกันครั้งแรก เขาจึงรู้ว่านางถูกส่งไปเป็นเครื่องบรรณาการ แต่อย่างไรก็เป็นเรื่องของนาง ไม่เกี่ยวกับเขา!

“หุบปากท่านเสีย ท่าน...”

“หรือเจ้าไม่เคยคิด...” เขาทอดน้ำเสียงอ่อนลง ดวงตาดูอ่อนโยน “เจ้าอาจสงสัยในตัวข้า แต่ความจริงแล้วข้าเป็นเพียงผู้เดียวที่จริงใจกับเจ้ามากที่สุด ยามนี้เจ้าอาจยังจำสิ่งใดไม่ได้ แต่ข้าจะช่วยเจ้านำความจำเหล่านั้นกลับคืนมา

เอง!” หยางเซิงกล่าวก่อนจะก้าวเข้าไปใกล้นาง

เหยาซือเสียนถอยหลังเพียงก้าวเดียวพลันหยุดแล้วตัดสินใจปราดเข้าสู่ด้วยมือเปล่า ผมสีดำยาวของนางสะบัดไปตามแรงเคลื่อนกายวบไหวไปมา หยางเซิงเองก็เบี่ยงกายหนีฝ่ามือของเหยาซือเสียนก่อนจะตัดสินใจสู้กลับหวังให้นางหยุด

เมื่อเหยาซือเสียนถูกฝ่ามือของเขาจึงเซถอยหลังไปหลายก้าวจนพลาดตกลงไปในบ่อน้ำอุ่น พอร่างจมดิ่งลงไป นางจึงรู้ว่าบ่อนั้นช่างลึกล้ำ ราวกับไม่มีก้นของบ่อให้ลงไปถึง นางพยายามใช้แขนทั้งสองวายเพื่อจะขึ้นสู่ผิวน้ำ พลันได้เห็นอีกร่างหนึ่งกำลังว่ายวนเข้ามาใกล้ นางจึงใช้เท้าทั้งสองเตะและถีบเขาออกไป หากมีมิดหรือกระบี่แหลมคมนางคงฆ่าเขาไปแล้ว

หยางเซิงเข้ามาคว้าข้อมือนางเอาไว้ บีบแน่นไม่ให้ขยับเขยื้อนได้ แล้วผลัดจรรยาของนางปะทะเข้ากับผนังของบ่อน้ำ การต่อสู้ครั้งนี้เหยาซือเสียนคิดว่าตนคงพ่ายแพ้เป็นแน่ ทว่าสู้ตายก็ยิ่งดีกว่าไม่กระทำการใดปกป้องตนเองเลย การยอมจำนนต่อคนชั่วช้าไร้ซึ่งเกียรติและศักดิ์ศรี...คนผู้นั้นไม่ใช่นาง!

ทว่ามือไม้ของนางถูกเขาจัดการไว้เสียหมดแล้ว...เหลือเพียงจมลงใต้บ่อน้ำนี้เท่านั้นเอง คนอย่างเหยาซือเสียนหาได้ยอมแพ้โดยง่าย นางโยกศีรษะเข้าหาเขาหมายจะโขกหน้าผากอีกฝ่าย ทว่าไม่ทันได้คิดว่ากระแสธาราอุ่นนี้จะทำให้การเคลื่อนกายของนางช้าไปหนึ่งส่วน เขาจึงหลบได้ทันท่วงที จากนั้นก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้แล้วประทับริมฝีปากลงบนปากของนาง

เหยาซือเสียนรู้ว่าบั้นอุบหนวกกว้างแต่เขากลับไม่แยแส บังคับให้จูบไม่ให้นางหนีพ้นไปได้ ลึนร้อนรุ่มนั้นลวงล้ำเข้ามาอย่างอุกอาจ ราวกับว่ามีอำนาจเหนือนาง จุมพิตดื่มด่ำเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนเกือบลืมหูลืมตาไปเสียแล้วว่ากำลังแหวกว่ายอยู่ในน้ำ

อีกครั้ง! นางถูกสูบเอาไอชีวิตอีกแล้ว

กระทั่งร่างทั้งสองผูกขึ้นมาเหนือผิวน้ำ หยางเซิงจึงปล่อยริมฝีปากออกดวงตาสีเขียวมรกตนั้นดูพิงใจเป็นอย่างมาก เหยาซือเสียนทำได้เพียงจ้อง

ริมฝีปากแดงเรื่อ้นด้วยความรู้สึกร้อนรุ่ม ร่างทั้งร่างคล้ายถูกน้ำในบ่อต้ม
จนจะสุกอยู่แล้ว

“การจุมพิตของข้าไม่ใช่การจูบเอาไอชีวิตจากเจ้า แต่เป็นการทำให้เจ้า
ย้อนนึกความทรงจำต่างหากเล่า” เขารายเหตุผล ทว่าสีหน้านางยามนี้หาได้
เข้าใจ เทยาชื่อเสียนตวัดฝ่ามือไปบนใบหน้าขมเหียนของเขาในทันที แรงฝ่ามือ
นั้นทำให้หยางเซิงถึงกับใบหน้าสั่นสะท้าน

“ข้าขอตายดีกว่าอยู่กับท่าน!” นางตวาดกลับด้วยความไม่ยินดี

รอยยิ้มบนใบหน้าของหยางเซิงพลันเหือดหายไป ในพริบตา เขาสัมผัส
ริมฝีปากเข้าหากันราวกับกำลังข่มความขุ่นเคืองใจไว้ภายใน แต่ไม่ทันไรก็คิดว่า
คอของนางไว้ เลื่อนขึ้นบีบคางด้วยแหวดตาโกรธกรึ๊ยว

“ข้าเลือกให้เจ้าอยู่กับข้า...ถึงอย่างไรก็ต้องอยู่!” หยางเซิงเปล่งเสียง
ดังก้องไปทั่วทั้งห้อง ดวงตาสีเขียวมรกตพลันแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงดั่ง
เปลวเพลิง

ตัวนางเย็นเฉียบด้วยความหวาดกลัว สั่นสะท้านเล็กน้อย แต่ก็จ้องตา
นั้นไม่กะพริบ

เทยาชื่อเสียนนั้นเลือกจะตายแล้ว...ตายเพราะถูกฆ่าหรือปลิดลมหายใจ
ตนเองก็คงไม่ต่างกัน นางเหลือบมองบุรุษมารตรงหน้าด้วยความเคียดแค้น...
น้ำตาแห่งความน้อยใจแห่งโชคชะตาพลันไหลออกมาอาบแก้มทั้งสอง

ชีวิตนี้...นางมีเรื่องที่ทำผิดเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นก็คือออกจำัญญต่อผู้มี
พระคุณ หนีการส่งไปเป็นเครื่องบรรณาการแคว้นชิง ด้วยใจหนึ่งเกรงว่าจะ
ทำให้อ่องเว่ยจินซางต้องลำบาก ทั้งท่านอ่องเว่ยเหรินและพระชายาคงวุ่นวาย
เหน็ดเหนื่อยใจกับนาง...บุญคุณที่เลี้ยงดูไม่อาจทดแทนในชาตินี้ นางจะขอเกิด
มาชดใช้ในชาติหน้าแทนก็แล้วกัน

ทว่าความคิดของนางในเวลานี้ถูกปิดกั้นไปด้วยความมืดสนิท หมดสิ้น
สติ เมื่อเขาปล่อยมือออกวางของนางจึงเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของเขาทันที!

เสียงดนตรีล่องลอยมาจากที่ไกลแสนไกล เหยาะชื่อเสียงคิดว่าตนได้ยิน กระทั่งเห็นรอบกายมีผู้คนมากมาย แต่งกายด้วยชุดพื้นเมืองเรียบง่าย ทว่าสีสันดูฉูดฉาดราวกับว่ากำลังแสดงความยินดีให้แก่ผู้ใด นางเหลียวมองอีก ครั้นจันเห็นบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่มุมห้อง ดวงหน้าอันคุ้นเคย แต่แววตาคู่นั้นช่างเศร้าโศก ในมือถือไหสุรขนาดเล็ก ยกขึ้นกรอกปากอย่างไม่มีการพิธีทอง คนผู้นั้นนางรู้จักเขาเป็นอย่างดี

‘ท่านอ๋อง’ นางเอ่ยเรียกเขาในใจพร้อมกับก้าวเข้าไปใกล้

เว่ยจินซางในยามนี้กลับแต่งกายด้วยชุดสีที่มดูไม่หรูหราดังเช่นที่นางเคยเห็น ใบหน้าซีดเซียว มีแต่ความหม่นหมองเจืออยู่ในนั้น

“ยินดีด้วยๆ เจ้าบ่าว” เสียงเอ่ยแสดงความยินดีดังขึ้นจากด้านหลังของนาง เหยาะชื่อเสียงจึงหันไปมอง

นางเห็นหยางเซิงแต่งกายด้วยชุดเจ้าบ่าวสีแดงเด่นสง่า ผมยังคงมีสีดำ ดวงตาก็ยังเป็นสีนิล ใบหน้าเนียนขาวนั้นดูสดใส รอยยิ้มมีเสน่ห์ที่น่ามอง... ไม่คล้ายกับมารหยางเซิงในปัจจุบันเท่าไร

นี่นาง... ฝันอีกแล้วหรือ

“ข้าน้อยหยางเซิงขอบคุณทุกท่านที่มาร่วมงานในครั้งนี้” หยางเซิงกล่าวด้วยความเบิกบาน อย่างที่เหยาะชื่อเสียงไม่เคยเห็นมาก่อน

เพลิง!

ไหสุราแตกกระจายอยู่บนพื้นห้องพร้อมกับร่างสูงเพรียวของลู่อุหลินลุกขึ้นยืน ดวงตาแดงก่ำจ้องไปยังเจ้าบ่าว

“เจ้าเป็นใครกันแน่ หยางเซิง!”

“ลู่อุหลิน งานมงคลของจิ่วซา เจ้าจะมาทำตนเช่นนี้ไม่ได้ หากเจ้าเมามาย ก็รีบกลับไปพักผ่อนเสีย” เสียงของชายอาวุโสผู้หนึ่งทวาดลั่น ก่อนจะหันไปมองคนที่ยืนอยู่ใกล้ลู่อุหลินแล้วสั่งการ “พวกเจ้าพาลู่อุหลินกลับเข้าห้องไป”

“ขอรับอาจารย์” เสียงขานรับพร้อมกับก้าวเข้าไปจับตัวลู่อุหลินไว้

เหตุใดจึงเรียกอ๋องเว่ยจินซางว่าลู่อุหลิน... เหยาะชื่อเสียงได้แต่ครุ่นคิด

“ข้าไม่ยินยอม! ท่านอาจารย์ เหตุใดท่านจึงให้ศิษย์น้องแต่งกับชายที่ไม่รู้ที่มาผู้นี้! ข้าไม่ให้นางแต่ง!”

“ศิษย์พี่...ข้าเองก็เคยเล่าชีวิตของข้าไปแล้ว ข้าเป็นเพียงเด็กกำพร้า ถูกพวกอันธพาลทำร้ายจนแม่นางจิวซาไปพบข้าที่ลำธาร เราสองคนรักกัน แต่งงานกันตามธรรมเนียม มีท่านอาจารย์หย่งไท่เป็นผู้ใหญ่เมตตาจัดงานให้ มีสิ่งใดผิด หากท่านไม่ไว้ใจข้า ข้าสาบานว่าจากนี้ไป ข้าจะรักนาง ดูแลนางไปชั่วชีวิตของข้า” หยางเซิงกล่าวต่อหน้าของลู่อุหลิน

“ลู่อุหลินคงมีน้มน้ำไม่มีสติแล้ว อย่าถือสาเลย พวกกลับไปห้องเถอะ” อาจารย์เป็นผู้ตัดสินปัญหาสั่งให้พาลู่อุหลินออกไปจากงานมงคลนั้น “เจ้าเองก็เข้าห้องหอเถอะหยางเซิง เลยกษัตริย์ไปจะไม่ได้”

“ขอรับท่านอาจารย์” หยางเซิงกล่าวจบก็เดินออกไปตามทางเดิน โดยมีเหล่าบุรุษอีกสี่ห้าคนเดินตามไปด้วยท่าที่กระเซ้าเย้าแหย่

เหยาซือเสียนมองภาพเหล่านั้นด้วยความสงสัย เดินตามหลังหยางเซิงไปจนถึงห้องหอ นางลังเลใจก่อนจะก้าวตาม ทว่าเขาก็กลับปิดประตูใส่หน้านาง เหยาซือเสียนจึงตะตะปุดบานหน้าต่างอย่างนึกโมโห แต่เท้าของนางกลับผ่านประตูไม่เข้าไปได้คล้ายว่านางไม่มีตัวตน

นางทำตาโตด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะก้าวผ่านประตูเข้าไปทั้งๆ ที่ไม่ต้องเปิด

พอเข้ามาในห้องจึงเห็นสตรีแต่งกายด้วยชุดเจ้าสาว หยางเซิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างกายนาง แล้วเอื้อมมือไปเปิดผ้าคลุมออก ใบหน้างดงามของเจ้าสาวทำเอาเหยาซือเสียนถึงกับอ้าปากค้าง...

คือนางเอง! เจ้าสาวคือนาง!

สุรามงคลถูกยื่นจากมือของหยางเซิง เกี้ยวแขนนางเพื่อยกดื่มด้วยท่าที่ยินดีรักใคร่

ไม่!...ไม่ได้ๆ ห้ามดื่มนะ!

เหยาซือเสียนได้แต่ร้องห้าม กระทั่งธกกลากายเข้าไปปิดแก้วสุราออกจาก

มือของตนในชุดเจ้าสาว

ไม่อาจทำได้!

“เจ้าเห็นหรือยัง” เสียงทุ้มนั่นดังซัดตติใบหูของนาง ภาพทุกอย่างที่เห็น
พลันหายไปกับตา

บัดนี้นางอยู่ในห้องอาบน้ำเช่นเดิม โดยมีหยางเซิงยืนประชิดอยู่ด้าน
หลัง มือของนางถูกรวบไว้ข้างหน้าด้วยมือของเขา หลังจากที่เขาบีบคอของนาง
แทบแตกสลายไป นางจึงตัดสติใจกลั่นใจตายเสียตรงนั้น

ทว่า...ไม่อาจทำได้

กระทั่งเขาปล่อยมือออก นางยังพยายามที่จะเดินลมปราณเพื่อลงมือ
ปลิดลมหายใจตนเอง แต่แล้วพลังทุกอย่างกลับสลายไปในทันที...นางรู้แล้วว่า
ไม่อาจตายได้เพราะบุรุษมารผู้นี้ไม่ยินยอมให้นางตาย!

“ที่ข้าเห็น...คือสิ่งใดกันแน่”

“นั่นคือภาพอดีตของเจ้าเมื่อสองร้อยปีก่อน เจ้าเป็นเด็กกำพร้าที่เติบโต
ในสำนักคุณธรรม ชื่อจิวซา และบังเอิญได้ช่วยเหลือข้าที่บาดเจ็บสาหัส พลัด
ตกลงไปในลำธาร จึงพาไปรักษาและอาศัยอยู่ที่ศาลเจ้าภายในสำนักคุณธรรม
จนตกลงใจแต่งงานกัน” เขาเล่าพร้อมกับเอื้อมมือไปสัมผัสผิพมของนาง บัดนี้
ออกจากลำคอเบาๆ

“ไม่จริง! ท่านสร้างภาพลวงตาให้ข้าเห็น”

“ข้าจะทำเรื่องไร้ประโยชน์เช่นนั้นไปทำไมกัน หากข้ารู้ว่าชาติที่สามของ
เจ้าจะเป็นสตรีกวนโมโหเช่นนี้ ข้าคงขอข้ามไปชาติที่สี่แทนแล้ว” เขาทำหน้า
คล้ายจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“ชาติที่สาม!” นางถามกลับด้วยความตกใจ อะไรกัน...นางเกิดมาสาม
ชาติแล้วหรือ

“ถูกต้อง ชาติที่สองเจ้าชื่อ นั้วหลิว...ข้าก็ยังพบเจ้า พร้อมกับ...ใช้หยก
ผีเสื้อให้นำเจ้ากลับมาหาข้าในชาติที่สามนี้อย่างไรเล่า”

“ไม่จริง!”

“เจ้าจะพูดคำเดิมเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ไซ้หรือไม่ เจ้าไม่อยากจะรู้เรื่องราวของเราหรอกหรือ” เขากระซิบข้างโอบุของนาง เหยยชื่อเสียนรู้สึ้อึดอัดจนต้องเบี่ยงหนี

“หากเป็นอย่างที่ท่านพูด ข้าแก่ตายแล้วท่านก็รอข้า พบข้า แต่งงานกัน แล้วพอข้าตายท่านก็ตามหาอีกนั่นหรือ” นางถามด้วยความสงสัย

เขาพลันถอนหายใจออกมาก่อนจะเล่าเรื่องต่อไป “ไม่ถูกต้อง ซาติที่เจ้าเป็นจิวิซา หลังแต่งงานได้ไม่นาน ความลับเรื่องข้าเป็นมารก็ถูกเปิดเผย คนในสำนักคุณธรรมต่างหวาดกลัว จึงบอกให้เจ้าสังหารข้า แต่เจ้าทำไม่ได้ เจ้าจึงเข้าไปอธิบายนกับอาจารย์ว่าข้าไม่ใช่มารชั่วช้า แต่ไม่มีผู้ใดเชื่อ จึงรวมตัวกันจับตัวข้าเพื่อสังหารเสีย”

เหยยชื่อเสียนยังไม่กระจ่างนัก เหตุใดนางจึงทุ่มเทเพื่อมารร้ายถึงเพียงนั้น

“เจ้าอยากรู้เรื่องต่อไปหรือไม่” เขาถามเสียงเบาแนชิดกับพวงแก้มของนาง

เหยยชื่อเสียนเบี่ยงกายหลบโอบุหน้าของเขา พลันรู้สึ้อกว่าร่างกายนางสละบัดร้อนสละบัดหนาวพิกล “ไม่...ข้าไม่อยากจะรู้”

อยากรู้นางก็โดนเขาจูบ...นางมีหรือจะยอม เพราะหากจะระลึกเรื่องราวย้อนคืนความทรงจำ เขาบอกเองว่าการจุมพิตคือวิธีเดียว

หยางเซิงยกยืมด้วยแววขบขัน ผิดกับท่าทีก่อนหน้านี้ที่ดูเคร่งเครียด ดวงตาสีมรกตเปล่งประกายโกรธเกรี้ยวจนกลายเป็นสีแดงเพลิง เมื่อเขาปล่อยมือออก เหยยชื่อเสียนจึงได้เห็นรอยยิ้มนั้นเต็มตา

‘เด็ดขาดเด็ดขาดร้าย ช่างเป็นมารที่มีหลายอารมณ์’ เหยยชื่อเสียนต่อว่าในใจแล้วพยายามว่ายน้ำหนีออกมา แต่เขากลับมุดน้ำหายไป ปล่อยให้นางสงสัยเพียงครู่เดียวก็โผล่ขึ้นมาตรงหน้า

“ข้าคิดว่า...ถึงเวลากลับห้องข้าแล้ว” นางกล่าวตัดบทแล้วเบี่ยงกายหลบหนี

“ข้าอยากให้เห็นเจ้ารู้ว่าเหตุใด...เจ้าต้องจากไป” เขาบอกพร้อมกับคว่ำร่างของนางเข้าไปแนบชิด ประทับจุมพิตอันอ่อนหวานอีกครั้ง

แม้ว่าเป็นวิธีการพินิจความทรงจำ ทว่าเหยื่อเสียกลับมีความรู้สึกประหลาดแทรกซึมเข้ามาในใจอยู่ตลอด นางไม่อาจเข้าใจการสัมผัสของหญิงชายที่ถูกต้อง เพราะอย่างไรก็ดีคือการบังคับขืนใจ

ที่ยิ่งกว่านั้น...เขาคือฝ่ายมาร! ยิ่งเป็นองค์รัชทายาทแห่งแดนมารที่ไม่อาจคาดเดาความชั่วร้ายได้

ความคิดของนางหยุดลงเมื่อสัมผัสกับริมฝีปากที่ร้อนแรงขึ้น สลับกับความอ่อนนุ่มคล้ายดอกไม้กำลังผลิบาน สองมือที่เคยต้านทานกลับกลายเป็นโอนอ่อน ภาพในหัวที่ว่างเปล่าพลันเปลี่ยนไป

ภาพในอดีตผุดขึ้นมาอีกครั้ง ครานี้เป็นหน้าผาสูงชันแห่งหนึ่ง หยางเซิงยืนอยู่ริมหน้าผาพร้อมกับเหล่าสำนักคุณธรรมเกือบยี่สิบคนล้อมไว้ ต่างฝ่ายต่างระวังเชิงซึ่งกันและกัน ภายในกลุ่มคนชุดขาวนั้นจิ่วซาถูจจับตัวไว้ นางมีสีหน้าห่วงใยหยางเซิงเป็นอย่างมาก ทั้งกล่าวร้องขอให้ปล่อยสามีของนางไป ส่วนหยางเซิงนั้นจากที่ดวงตาเคยเป็นสีดำยามที่นางเห็นเขาในอดีต บัดนี้กลายเป็นสีเขียวมรกตไปแล้ว

“เจ้ามารชั่ว บังอาจหลอกลวงชาวบ้าน เจ้าแฝงตัวมาเพื่อหลอกกินไอชีวิตมนุษย์ใช่หรือไม่” เจ้าสำนักคุณธรรมเอ่ยขึ้นมาด้วยสีหน้าโกรธแค้น ทั้งที่ผ่านมานั้นแสดงท่าทีเมตตาต่อหยางเซิงมาตลอด

เขายิ้มเย็น เหลือบมองเหล่าสำนักคุณธรรมที่ถูกบั่นหัวอย่างหย้นเหยียด “พวกเจ้าช่างโง่เขลา...ไม่ใช่เพราะข้า แต่เป็นเพราะถูกคนชั่วยุจนบ้าคลั่งไม่ฟังเหตุผลต่างหาก”

“อย่าเสียเวลาพูดพรั้งกับมารสกปรกอีกเลย พวกมารสมควรตายอยู่แล้ว” ลู่หลินกล่าวแทรกขึ้นพร้อมกับพุ่งกายเข้าไปหา หมายถึงสังหารหยางเซิงด้วยกระบี่สีเงินวาวดูผิดตา หยางเซิงเบี่ยงกายหลบอย่างว่องไว ทว่าก็ยังถูกคมกระบี่เฉือนเข้าที่ต้นแขนจนโลหิตซึมผ่านอภรณ์

“กระบี่เยี่ยวจวน...” เขาเอ่ยพลางยกมือขึ้นเพียงเล็กน้อย เกิดกลุ่มพลังสีเงินวาวชัดตรงเข้าหาลู่อลิน อีกฝ่ายจึงใช้กระบี่ในมือต้านพลังไว้แล้วผลักให้กลับคืนไป หยางเซิงหมุนกายหลบได้ทันท้วงที

“ลู่อลิน เจ้าตั้งใจจะฆ่าข้าแต่แรกอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องรู้ว่าข้าเป็นมารหรือไม่”

“เจ้ากล่าวถูกต้อง เช่นนั้นก็รับชะตากรรมของตนเสีย” ลู่อลินกล่าวจบก็ถลาเข้าหาหยางเซิงหมุนจะเอาชีวิต ทว่าปลายกระบี่อันแหลมคมนั้นกลับแหงเข้าสู่ร่างของจิวิชาแทน

นางพุ่งเข้ามารับกระบี่แทนหยางเซิง โลหิตสีแดงฉานไหลทะลักออกมาตามแนวรอยดลยอันงดงามของกระบี่เข้าสู่มือ ลู่อลินตื่นตระหนก ร่างลั่นสะท้าน แข็งขาอ่อนแรงจนทรุดกายลงกับพื้นหิน เพราะคาดไม่ถึงว่านางจะยอมแลกชีวิต

ลู่อลินปล่อยมือจากกระบี่ด้วยอาการตกใจ ทั้งเจ็บร้าวกายเหมือนตนถูกทิ่มแทงด้วยกระบี่นั้นเสียเอง โดยไม่ทันยังคิดว่าร่างของนางจะพลัดตกลงไปในหุบเหวลึกอย่างรวดเร็ว

หยางเซิงคว้าได้เพียงปลายของชายเสื้อ แววดาเติมไปด้วยความเจ็บปวด... จากสีดำกลายเป็นสีเขียวมรกต แล้วพลันเปลี่ยนเป็นสีแดงวาวโรจน์!

เมื่อเขาหันกลับไปมองเหล่าศิษย์สำนักคุณธรรม ความโกรธเคืองเปล่งประกายออกมาทางดวงตาคู่นั้น เหยาซือเสียนसानได้ว่านางไม่เคยเห็นสิ่งใดน่ากลัวเท่านี้มาก่อน ความอำมหิตแผ่กระจายดุจพลังอันมืดดำอยู่รอบกายของหยางเซิง เขายกสองแขนขึ้น กระบี่ทุกเล่มที่อยู่ใกล้ถูกขุมพลังดิ่งดูดเข้าไปหาหยางเซิง ก่อนจะหยุดนิ่งค้างกลางอากาศ เหยาซือเสียนเดาไม่ออกว่าเขาจะกระทำการสิ่งใด แต่คงไม่ใช่เรื่องดีเป็นแน่ พลังแห่งความอาฆาตผสมผสานกับความดำมืดภายในกายของมาร ช่างน่ากลัวมากเหลือเกิน... มากเสียจนเหยาซือเสียนตัวสั่นเทา...

เหยาซือเสียนตกใจตื่นขึ้นจากความฝันอันยาวนาน นางจึงรู้ว่าบัดนี้

ตัวเองนอนอยู่บนเตียงภายในห้องของตนแล้ว...ภาพอดีตอันชวนให้ตื่นตะลึง
นั้นช่างน่าสลดนัก นางยังจดจำความฝันย้อนอดีตได้ จิวซารักหยางเชิงยิ่งกว่า
ชีวิตของตนถึงขั้นแลกชีวิตได้...แต่เหตุใด...คนที่ฆ่านางจึงเป็น...เว่ยจินซาง!

ห้า

ถึงตายแล้วก็ยังเป็นของข้า

ภายในตำหนักอ่อง เจ้าครองเมืองเหยา เว่ยจินซางยืนค้ำอยู่กลางห้องของอดีตองครักษ์ของตน เขาเฝ้ามองโต๊ะไม้กลางห้องนั้นด้วยสีหน้าเศร้าโศก คิ้วกระชับมวดเข้าหากันเล็กน้อย ดวงตามีแววกังวาลอยู่เบื้องลึก กระทั่งเสียงประตูเปิดแง้มเข้ามาที่ละนิด เว่ยจินซางปรายตามอง บุรุษในชุดนักรบจึงค่อยเปิดเข้ามาอย่างผ่าเผย

“พี่ใหญ่ ได้เวลาออกเดินทางแล้ว” เว่ยหลี่ซุ่นเอ่ยแทรกความเยียบ

“ขอเวลาอีกสักนิด” เว่ยจินซางเอ่ยพร้อมกับก้าวไปยังโต๊ะไม้ขนาดเล็กที่ตั้งอยู่ชิดผนัง เอื้อมมือไปเลื่อนต้นบอนไซกระถางเล็กนั้นออก จึงเห็นหยกสีขาวสลักรูปเสือดาบดาบทรงแปดเหลี่ยมผูกด้วยเชือกถักเปียยาวหนึ่งคืบตรงปลายปล่อยเป็นพู่

นางจงใจทิ้งเรื่องราวนี้ไว้ให้เขา...นางรู้ว่าหลังจากไปแล้วเขาต้องกลับเข้ามาในห้องนี้...กระทั่งจากไปนางยังทิ้งสิ่งที่จะช่วยคุ้มภัยไว้ให้เขา

“เสียนเออร์ เจ้าต้องรีบหนีไปก่อนที่จะถูกส่งไปแคว้นชิง คืนนี้ทุกคนกำลังวุ่นวายกับงานเลี้ยงฉลอง เป็นโอกาสอันดีที่เจ้าจะหนีไป” เขาบอกนางหลังจากนัดหมายพบกันที่ชายป่าเพื่อไม่ให้ผู้ใดสังเกตเห็น

หลังจากคำสั่งส่งตัวเหยาชื่อเสียนไปเป็นเครื่องบรรณาการแคว้นชิง เขาเฝ้าซอร้องแทนนาง ทว่าไม่ได้ผล บิดาไม่ยินยอม เฝ้าแต่พูดเรื่องความ

ปลอดภัยของเขา...นั่นหาใช่เหตุผลที่แท้จริง

“หากท่านอ่องไม่มีข้าแล้วท่านจะอยู่อย่างไร” นางถามกลับด้วยสีหน้าเป็นห่วง

ตั้งแต่เล็กจนโตเขากับเหยาซือเสียนเป็นเหมือนดังเงาติดตามตัว ไม่ห่างแม้ยามหลับตา หากเพียงส่งเสียงเล็กน้อย นางจะต้องวิ่งเข้ามาในห้องเพื่อป้องกันภัยในทันที ภัยสำหรับเว่ยจินซางหาใช่จากมนุษย์ แต่เป็นเหล่าภูตผีที่คอยวนเวียนใกล้ๆ รบกวนทำให้ป่วยไข้ตนเอง ไม่คิดว่เมื่อต้นปีบิดาของเขาจะจัดการแก้ปัญหานี้ได้ เขาจึงขอร้องไม่ให้บิดาเผยความจริงเพราะกลัวว่านางจะสูญเสียความมั่นใจในตนเองที่ไม่อาจทำตัวเป็นน้องครักษ์ปกป้องเขาได้อีกต่อไป แต่แล้วสิ่งที่เขาสมควรกลัวกลับไม่ใช่เรื่องนั้นสักนิด

“ข้าไม่เป็นไร...ชีวิตของเจ้าสำคัญกว่ามาก” เขากล่าวน้ำเสียงอ่อนโยน “เจ้าไม่ต้องห่วง หลบหนีไปสักพักค่อยกลับมา ท่านพ่อรักเจ้าดังลูก คงไม่ทำโทษเจ้าหนักหนาเป็นแน่” แม้ก่ล่าวออกไปเช่นนั้นแต่เว่ยจินซางกลับไม่เห็นด้วยกับตนเองนัก

“นางเป็นเพียงเด็กกำพร้าในตำหนัก...หากไม่ซบเลียงให้กลายเป็นองครักษ์ดูแลเจ้า แท้จริงก็คงเป็นเพียงข้ารับใช้เท่านั้นเอง” ถ้อยคำจากปากบิดายังระลึกถึง เพราะทำให้เห็นใจจริงของบิดา

“แต่ถ้าข้าไป...ท่านอาจต้องโทษ”

“เจ้าอย่าลืมนะ...ข้าคืออ่องเว่ยจินซาง บุตรที่อ่องเว่ยเหรินรักมากที่สุด ไม่มีทางที่ข้าจะได้รับโทษหนักหนา” เพียงเพื่อให้นางยินยอมหนีไป เขาจึงรู้ว่าต้องไปปดไปมากมายเหลือเกิน

เมื่อนางจากไปแล้ว เขาก็แทบทำสิ่งใดไม่ได้ อาจเพราะเคยชินกับการมีนางอยู่ด้วย...เว่ยจินซางยก้กับตนเองด้วยความคิดนี้ เพราะไม่ต้องการให้นางเจ็บข้าหากวันหนึ่งโชคชะตาไม่เป็นดั่งใจ

“พี่ใหญ่” ผู้เป็นน้องชายเ่อย่เรียกอีกครั้งเมื่อเห็นว่าอ่องเว่ยจินซางเสียบเสียงไป ทั้งยืนจ้องหยกนั้นไม่ยอมละสายตาเลยแม้แต่น้อย

“เหตุใด...พี่ใหญ่จึงไม่รั้งนางไว้ หรือ...ท่านควรขอกับท่านพ่อให้นางเป็นพระชายาของท่านแทนการส่งตัวนางไปแคว้นชิง”

“ข้าไม่เอากบังคับใจนาง ที่สำคัญ...ตำแหน่งพระชายา ท่านพ่อจะต้องเป็นผู้กำหนดเท่านั้น”

“พี่ใหญ่...แต่...ท่านไม่รู้รู้สึกเช่นไรเลยหรือ” น้ำเสียงของน้องชายคนกลางเอ่ยอย่างมีความนัย เว่ยจินซางขมวดคิ้วด้วยความสงสัยเช่นกัน

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“ท่านเติบโตมาด้วยกัน สนธิชิตเชื้อ...ท่านไม่มีใจให้นางบ้างเลยหรือ”

เว่ยจินซางอ้าปากราวกับจะเอ่ยสิ่งใด แต่กลับเปลี่ยนใจเหินห่างไปยังประตูห้อง “เจ้าควรระมัดระวังคำพูดเอาไว้บ้าง”

“ในห้องนี้มีเพียงพี่ใหญ่กับข้า ไม่มีผู้ใดอีก ไม่จำเป็นต้องระวัง พี่ใหญ่ช่วยเหลือนางทุกอย่างจนต้องรับโทษออกไปเผ่าชายแดนก็เพราะเหย้าชื่อเสียนหนีไป กลายเป็นเรื่องบาดหมางระหว่างเมืองเหย้ากับแคว้นชิง ท่านก็รู้ว่าระยะหลังช่องใต้ทรงระวางท่านพ่อ เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ยิ่งทำให้ไม่พอพระทัยอีกอย่าง การที่ท่านออกหน้าทำให้ผู้คนแอบคิดในเรื่องขู้สาว ข้าได้ยินพวกนางก้าน้ำลพูดคุยกันเรื่องนี้หนาหูนัก”

“เรื่องพวกนี้เย่ต้องใส่ใจ เอาเวลาไปทำหน้าที่ของตนให้ดีเถอะ” เว่ยจินซางเอ่ยตัดบทแล้วก้าวออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว

เว่ยหลี่ซุ่นได้แต่แสดงท่าที่ไม่พอใจออกมา เขาดูออกกว่าพี่ชายมีใจต่อเหย้าชื่อเสียนไม่น้อย ทว่าเพราะความสนธิชิตเชื้อจนกินไปนี้เองทำให้พี่ชายมองใจตนเองไม่ออก หรือเพราะเข้าใจตนมากจนต้องส่งนางออกไป ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งโกรธเคืองนาง

เว่ยจินซางก้าวออกมาจากตำหนัก โดยมีเหล่าทหารยืนตั้งแถวรออยู่
ก่อนแล้ว อ๋องเว่ยเหรินและพระชายาก้าวออกมาส่งบุตรชายคนโตถึงด้านหน้า อ๋องเว่ยเหรินนั้นเป็นบุรุษรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเคร่งขรึม ดวงตาเล็กนึ่งลึกล้ำ

ดูมีแผนการ ผิดกับบุตรชายคนโตที่ดูรูปร่างเพรียวกว่า ใบหน้าเล็กแต่คมคาย และสง่างาม อ่องเว่ยเหรินเป็นอนุชาของฮ่องเต้ผู้ครองแคว้นเป่ย์หยวน เป็นองค์ชายสิบสี่ในอดีตฮ่องเต้ หลังจากการเปลี่ยนแผ่นดินได้รับราชโองการให้ออกมาเฝ้าเมืองหน้าด่านจนกว่าจะมีคำสั่งเรียกกลับเข้าเมืองหลวง ซึ่งก็ไม่ต่างจากการเนรเทศ ทว่าก็ยังถือเป็นเรื่องดี นับว่าฮ่องเต้แห่งแคว้นเป่ย์หยวนยังรักใคร่อนุชาผู้นี้ไม่น้อย

เว่ยจินซางถือเป็นบุตรคนโตของอ่องเว่ยเหริน เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากบิดา ส่วนบุตรคนรองคือเว่ยหลี่ซุ่น มีความสนิทชิดเชื้อกับเว่ยจินซางมากที่สุด จึงเสนอตัวออกเดินทางไปกับพี่ชายด้วย

“การศึกครั้งนี้เจ้าต้องรอบคอบให้มาก รอให้ฝ่ายแคว้นชิงเข้ารุกรานเสียก่อนค่อยตอบโต้ ห้ามทำอะไรใดให้เกิดความเข้าใจผิดจนอาจก่อเกิดเหตุร้ายแรงได้” เว่ยเหรินสั่งบุตรชายน้ำเสียงนิ่งสงบ แม้เป็นเมืองหน้าด่านของแคว้นเป่ย์หยวน แต่ทุกเรื่องล้วนต้องจัดการแก้ไขปัญหาเองเสียก่อน ยิ่งเป็นเรื่องนี้เว่ยเหรินไม่อาจถวายรายงานได้

“ขอรับท่านพ่อ” เว่ยจินซางรับคำ

“เป็นเพราะเหยาซือเสียนแท้ๆ หากนางไม่บิดพลิ้วหนีไป เรื่องครานี้ก็คงไม่เกิดขึ้น” พระชายากล่าวทั้งน้ำเสียงและสีหน้าไม่พอใจนัก

“ท่านแม่...” เว่ยจินซางเอ่ยออกมาอย่างอ่อนใจ “ข้าเป็นคนขอให้นางหนีไปเอง ท่านอย่ากล่าวโทษนางอีกเลย”

“เจ้าเป็นเช่นไรกันแน่จินซาง เข้าข้างนางจนสร้างเรื่องใหญ่โตขึ้น...แม้ข้ามีเมตตาซุบเสี้ยม แต่ไม่ได้หมายความว่าจะให้นางทำให้เจ้าไม่คิดหน้าคิดหลังเช่นนี้”

เว่ยจินซางได้ฟังดังนั้นก็ลอบถอนหายใจออกมา เขารู้ดีว่าเมื่อถึงสักมีมากกว่าที่สืบรู้นัก

“ช่างเถอะ อย่างไรเสียก็อย่าลืมสิ่งที่ข้าสั่งเจ้าไว้”

“ขอรับท่านพ่อ” เว่ยจินซางรับคำแล้วโค้งกายคำนับบิดามารดา ก่อนจะ

หมุนกายไปยังอาซาที่ทหารเตรียมไว้ให้ เขาก้าวขึ้นนั่งอย่างสง่าผ่าเผย แล้วนำชบวนเหล่าทหารออกไปตามเส้นทาง

อ่องเว่ยเหรินได้แต่ทอดถอนใจ คึกนอกรนั้นไม่หนักใจเท่าคึกในของบุตรตน ตั้งแต่ฮ่องเต้เหยียนเจี๋ยขึ้นครองราชย์ แคว้นชิงเป็นเอกราชไม่ขึ้นตรงต่อผู้ใดด้วยการมีทหารที่เข้มแข็งมาเนิ่นนาน ทว่ายังได้ยินคำรำลือเกี่ยวกับฮ่องเต้เหยียนเจี๋ยมากมายนัก หลงไหลสุรานารี ไม่ว่าจะราชการงานเมือง ปล่อยให้ประชาชนอดอยากแต่ตนกลับสุขสำราญในวัง

กระนั้นแคว้นชิงก็ยังแข็งแกร่งด้วยทหารกล้า เป็นที่น่าประหลาดใจไม่ว่าคึกใหญ่น้อยเข้ารุกรานแผ่นดินชิงหนักหนาเพียงไร แคว้นนี้ก็เอาชนะได้ตลอดมา อ่องเว่ยเหรินจึงมองการณ์ข้างหน้าอย่างมีแผนการ ส่งเหย้าซือเสียนเข้าไปเป็นเครื่องบรรณาการ สานสัมพันธ์ไว้ไม่เสียหลาย ถือว่ายิ่งครั้งเดียวได้นกสองตัว ทั้งหมดหมายปวงมาให้ตน แล้วยังกำจัดเด็กคนนั้นออกไปได้อีก

แต่แล้วเว่ยจินซางกลับพานางหนีออกนอกตำหนัก สร้างความไม่พอใจให้แก่แคว้นชิงเป็นอย่างมาก เวลานั้นเป็นช่วงของการเจรจา สถานการณ์จึงเปราะบาง แม้เหย้าซือเสียนจะเป็นเพียงเครื่องบรรณาการ แต่นั่นก็ถือว่าเป็นการแสดงความจริงใจต่อกัน

“ท่านอ่อง มีข่าวแล้วขอรับ” เค่อกั๋ง นายทหารคนสนิทกระซิบเสียงเบา ระหว่างที่ก้าวเข้ามาใกล้ เว่ยเหรินจึงโบกมือให้เดินตามเข้าไปยังห้องอักษรซึ่งอยู่ปีกซ้ายของตำหนัก

เมื่ออยู่ตามลำพังในห้องเค่อกั๋งโค้งลงเล็กน้อยพลางเหลือบมองผู้เป็นนาย รอคำสั่งให้พูดออกมาอย่างช้าๆ เมื่ออ่องเว่ยเหรินโบกมือเป็นสัญญาณพร้อมกับนั่งลงบนเก้าอี้ไม้สีน้ำตาลเข้มหลังโต๊ะเขียนหนังสือ

“ว่าอย่างไร”

“ข้าพบร่องรอยของนางในเมืองซูหนี่ติดกับชายแดนสามภพ นางถูกชาวบ้านจับตัวไปเป็นเครื่องสังเวยแก่จอมมารขอรับ”

“เจ้าว่าอย่างไรนะ นางถูกสังเวยหรือ!” น้ำเสียงเว่ยเหรินตื่นตระหนก

ไม่น้อย ไม่คิดว่าเหยาชื่อเสียนจะสู้ชาวบ้านธรรมดาไม่ได้

“ข้าน้อยเกิดความสงสัยจึงได้สืบเรื่องนี้ต่ออีก แท้จริงนางเสนอตัวช่วยชาวบ้านเอง แต่ว่า...หลังจากคืนสังเวียงนางก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยขอรับ”

อ๋องเว่ยเหรินถึงกับยกมือขึ้นแตะเศราลีเทาของตนเบาๆ คล้ายกำลังใช้ความคิดไตร่ตรอง “เหยาชื่อเสียนปัดเป่าโล่ภูตผีได้ นางคงไม่เป็นอันตรายใดแน่”

“แต่ไม่หลงเหลือร่องรอยของนางเลยนะขอรับ” เคอังกังยังคงกล่าวด้วยน้ำเสียงตื้นๆ ขึ้นชื่อว่ามาร อยากรู้ก็มื่อทธิฤทธิ์ แล้วยังเล่าลือว่าเป็นจอมมาร จะต้องมีพลังมากกว่าหลายเท่า

“เจ้าติดตามสืบข่าวนางในดินแดนสามภพ ถ้ายังอยู่ให้พากลับมา ตายก็ให้เห็นศพ”

คำสั่งของท่านอ๋องทำให้เคอังกังรู้สึกหนักหน่วงในอก เหยาชื่อเสียนเติบโตมาในตำหนักอ๋อง เคอังกังเห็นนางตั้งแต่ยังเล็ก แม้แต่วรยุทธ์ของนางส่วนหนึ่งเคอังกังก็เป็นผู้สั่งสอน ย่อมมีความผูกพันและห่วงใยนางอยู่บ้าง หากไม่เป็นเครื่องบรรณาการ ท่านอ๋องจะยังคงถามหาศพนางหรือ...เคอังกังครุ่นคิดในใจ ก่อนจะโค้งกายให้เว่ยเหริน

“ขอรับ” เคอังกังรับคำแล้วถอยหลังหมุนกายออกไปจากห้องอักษรทันที เว่ยเหรินขมวดคิ้วราวกับกำลังครุ่นคิดสิ่งใดเพิ่มเติม ในอดีตเมื่อครั้งที่รับเหยาชื่อเสียนเข้าตำหนัก ซินแสได้ทำนายว่านางคือผู้ช่วยชีวิตเว่ยจินซาง ซึ่งกำลังอ่อนแอด้วยโรคร้ายรุมเร้า เขาจึงยอมรับเลี้ยงนาง ปล่อยให้ได้อยู่กับเว่ยจินซางจนเหมือนเงาตามตัว ไม่คิดว่าจะกลายเป็นดาบสองคม

ยามที่เขาพบกับหมิงเซี่ยน เจ้าสำนักเหลียนชาน ถือเป็นผู้มีบุญคุณช่วยลักยันต์ป้องกันภูตผีบนร่างกายของบุตรชาย ทั้งยังทำนายเรื่องราวในอดีตไว้ว่า...เว่ยจินซางเคยมีความผูกพันกับเหยาชื่อเสียนในชาติก่อนจึงได้มาพบและร่วมชาติกันในคราวนี้

“แล้วนางคือเนื้อคู่ของจินซางหรือไม่” เขาถามด้วยความกังวล หากเป็น

คู่กันส่งเสริมให้ยิ่งใหญ่เขาจะไม่ขัดขวางสิ่งใดเลย

สีหน้านักพรตปลิ้นเคร่งขรึ้นก่อนจะสายหน้าไปมา “นางไม่ใช่เนื้อคู่ของผู้ใด นางถือกำเนิดมาเพื่อฆ่าบุรุษมารผู้หนึ่ง”

“หมายความว่าเช่นไรท่านนักพรต”

“สามชาติเกี่ยวเนื่อง ไม่อาจหลุดพ้นจากกรรมที่ก่อ... อ่องเว่ยจินซางก็เช่นกัน สามชีวิตนั้นจำต้องกลับมาพบกันอีก สิ่งที่ท่านควรระวังคือ... บุรุษมาร ไม่มีทางยินยอมให้บุตรท่านอ่องอยู่กับนางเป็นแน่ หากท่านแยกทั้งคู่ออกจากกันได้จะเป็นการดีที่สุด มารอย่างไรก็ดีคือมาร... ชีวิตของอ่องเว่ยจินซางอาจเกิดอันตรายหากยังอยู่ใกล้นางต่อไป”

ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่อาจปล่อยให้บุตรชายที่รักอยู่ใกล้ซิดเหยาซือเสียนอีกต่อไป ทว่าแทนที่จะกำจัดนางไปอย่างไร้ประโยชน์ก็ส่งไปเป็นบรรณาการเสียไม่ดีกว่าหรือ

สายลมโชยอ่อนแผ่วเบา ดอกไม้โยกไหว เหยาซือเสียนมองตามกลีบ

บุปผางามเคลื่อนไปมาอย่างเลื่อนลอย เป็นเวลาเกือบสองวันที่นางไม่อาจทำสิ่งใดได้นอกจากนั่งทอดสายตามองเหล่ามวลบุปผาและผีเสื้องดงาม แม้แต่หยางเชิงก็หายหน้าไป เขาไม่เข้ามารื้อฟื้นความทรงจำกับนางอีกแล้วตั้งแต่นั้นที่นางหลุดเข้าไปในห้องอาบน้ำของเขา

“แม่นางเหยา ชำนำอาหารมาให้ท่าน” เยี่ยนอี่เอ๋ยเสียงเบาพร้อมกำบัง ถาดอาหารลงบนโต๊ะหินอ่อนตรงหน้าของนางนั่นเอง

“กินอีกแล้วหรือ ไม่กินกินนอน... ตัวข้าจะกลายเป็นหมูอยู่แล้ว หรือว่าการกินมนุษย์ก็เหมือนมนุษย์กินสัตว์อื่น ต้องขุนให้อ้วนพีแล้วค่อยกินสินะ” เหยาซือเสียนบ่นรำพึงกับตนเองเบาๆ ทว่าเยี่ยนอี่เอ๋ยยืนขัดเต็มสองหู นางจึงหัวเราะออกมาในทันที

“ท่านยังไม่เหมือนหมูหรือกเจ้าคะ ยังงดงามดั่งมนุษย์สตรีทั่วไป หากท่านอยากเดินเที่ยวชมตำหนักหิมะเงิน ข้าจะพาท่านออกเที่ยวเจ้าคะ”

จดงามหรือ...เยียนนี่คงเป็นคนแรกที่เอ่ยขมนาง

“ตำหนักนี้ชื่อหิมะเงินหรือ แล้วกว้างใหญ่เพียงไรกัน ข้าเคยเห็นข้างนอก
นี่มีแต่หิมะขาวโพลนไปหมด”

“มีเพียงภายในตำหนักที่อบอุ่น ดอกไม้่นานาพันธุ์ผลิบานด้วยเวทมนตร์
แห่งองค์รัชทายาทเจ้าค่ะ ตำหนักนี้มีทางออกเพียงสองทางคือด้านหน้าและ
ด้านข้างติดกับห้องของข้าเจ้าค่ะ แต่การออกไปจากตำหนักนั้นเสี่ยงอันตราย
เกินไป อากาศบนเขาไปเสียเปรียบรวน ไม่แน่นอน มนุษย์ไม่อาจทนหนได้
หากท่านอยากออกไปโปรดเรียกหาข้าเท่านั้นนะเจ้าค่ะ” นางอธิบายเรียบเรียง

เหยาซือเสียนขมวดคิ้ว จับจ้องใบหน้าจดงามของเยียนนี่อย่างพิถีพิถัน
นั่นนางเข้าใจว่าเยียนนี่เป็นมนุษย์ แต่พอได้ยินเช่นนี้...นางก็เป็นพวกเดียวกับ
หยางเซิงหรือหรือ

“เจ้าพูดเช่นนี้เจ้าเองก็เป็นปีศาจหรือ”

เยียนนี่ส่ายหน้า “ท่านเข้าใจผิดแล้ว ปีศาจกับมารไม่เหมือนกัน ข้าเป็น
มารไม่ใช่ปีศาจ”

“ต่างกันอย่างไร ข้าเห็นก็น่ากลัวเหมือนกันหมด”

“ปีศาจ...มนุษย์เองก็เป็นได้ มารก็กลายเป็นปีศาจได้ กระทั่งเทพเอง...
ก็เป็นปีศาจได้ เหมือนจอมปีศาจเจิ้งเอียวที่ถูกจิตมืดเข้าแทรกจนกลายเป็น
ปีศาจ”

“จอมปีศาจเจิ้งเอียว...เรื่องราวเป็นเช่นไร” เหยาซือเสียนถามด้วยความ
สนใจ

เยียนนี่ยิ้ม มองเหยาซือเสียนเหมือนเด็กชายที่อยากรู้อยากเห็น ด้วย
อุปนิสัยคล้ายบุรุษอยู่หลายส่วน ทั้งใจมุ่งมั่นและกล้าหาญ ซึ่งอย่างหลังเห็นได้
ชัดจากการเข้าห้องอาบน้ำขององค์รัชทายาท

“เจ้าค่ะ อดีตเผ่าจึงจอกเป็นเผ่าเทพ แต่เพราะทำผิดกฎสวรรค์จึงถูก
ลงโทษกลายเป็นเผ่ามาร เจิ้งเอียวเป็นจึงจอกตัวสุดท้ายที่ยังเป็นเทพ แต่แล้ว
กลับกลายเป็นปีศาจ ดังนั้นนางจึงมีอิทธิฤทธิ์มาก”

“เช่นนั้นไม่เป็นอันตรายต่อผู้คนหรือ”

“นางถูกกักขังไว้อย่างดีแล้วเจ้าคะ” สีหน้าของเยียนอี่ดูหม่นเศร้าไปเล็กน้อย

“สีหน้าของเจ้าคล้ายยังมีสิ่งใดอีก”

“เพราะนางไม่กล้ากล่าวถึงเรื่องการกักขังปีศาจ” เสียงทุ้มดังมาจากด้านหลังของเหย้าซือเสียน ทว่านางไม่จำเป็นต้องหันกลับไปมองก็พอจะคาดเดาได้ว่าเป็นผู้ใด

“สถานที่กักขังต้องใช้เลือดของมารอินทรีเข้าปิดผนึก และมารตนนั้นต้องเป็นมารชั้นสูง องค์ราชาจอมมารจึงใช้เลือดของพระชายาตนปิดผนึกไม่ให้หางปีศาจจิ้งจอกเจิ้งเอียวหลุดออกมาสร้างความเดือดร้อนให้แก่โลกสามภพอีกต่อไป”

กล่าวรวบกับนิทาน...องค์ราชาจอมมารช่างไร้หัวใจ ฆ่าพระชายาของตนเพื่อกำจัดปีศาจเขียวหรือ

“ไม่ใช่นิทานใดๆ ที่น่าเล้าลือนัก เพราะเป็นเรื่องจริงซึ่งผ่านมานานมากแล้ว” เขากล่าวพร้อมกับนั่งลงข้างกายนาง เยียนอี่หันไปรินน้ำชาให้หยางเซิงอย่างรู้งาน

“ช่างโหดร้ายยิ่งนัก บรูซุมารยอมละทิ้งภรรยาของตนเพื่อฆ่าปีศาจตนหนึ่ง” นางกล่าวด้วยสีหน้าตัดพ้อ

“แต่ถ้าปล่อยเจิ้งเอียวไป ทั้งสามดินแดนจะไม่มีทางสงบสุขได้เลย หลังจากนั้นไม่นานองค์ราชาจอมมารก็สิ้นใจเช่นกัน ส่วนพระชายาขององค์ราชาจอมมารที่ยอมสละชีวิตของตน...ก็คือท่านแม่ของข้าเอง” เขากล่าวต่อพลางยกถ้วยน้ำชาขึ้นดื่ม

เหย้าซือเสียนถึงกับปิดปากเสียดสี กะทั่งความคิดใดๆ นางก็ไม่กล้าจะนึกออกมาให้เขาได้ยิน

“เจ้าเก่งขึ้นมาก ถ้าทำไม่ให้อำนาจรู้ความคิดเช่นนั้นได้ด้วยหรือ” เขากล่าวออกมา ดวงตาเปล่งประกายสนใจ

“ข้ายอมต้องหาทางเอาตัวรอด ในเมื่อตายก็ไม่ได้ อยู่ก็ต้องระมัดระวังตัวไว้”

หยางเซิงพยักหน้ารับรู้พลาบเลือบมองเยียนอี้ นางมารน้อยจึงถอยหลังค่อยๆ ก้าวออกไปจากสวนอย่างรู้งาน

“แล้วองค์ราชาจอมมารสิ้นใจได้อย่างไร ขนาดท่านถูกฆ่าแทงด้วยกระบี่ยังไม่ตาย” เหยาซือเสียนอดไม่ได้ที่จะอยากรู้เรื่องราวต่อไป

“ท่านพ่อของข้า...” เขากล่าวเว้นช่วงสั้นๆ ให้นางเข้าใจ “อดีตองค์ราชาจอมมารใช้พลังกักขังเจิ้งเฉียวจนสูญสิ้นปราณภายในทั้งหมด ในที่สุดร่างกายก็สูญสลายไป บัดนี้ราชาจอมมารองค์ใหม่ก็คือหงจินหยาน พี่ชายของข้าเอง”

เหยาซือเสียนเป็นฝ่ายพยักหน้าเข้าใจบ้าง นับว่าเป็นเรื่องราวน่าสนใจของอีกภพโดยแท้ นางชอบฟังเรื่องเล่าเหล่านี้ ยามออกเตร็ดเตร่ไปกับเว่ยจินซาง นางก็เฝ้าถามไถ่ถึงประวัติความเป็นมาของแต่ละสถานที่อยู่ตลอด เป็นทั้งความรู้ประดับกาย และยังช่วยให้เรียนรู้ผู้อื่นผ่านเรื่องราวของเขากอีกด้วย

“เจ้าอยากรู้สิ่งใดเพิ่มเติมอีกหรือไม่ ข้าจะได้คืนความจำให้” คำถามจากปากของบุรุษมารทำให้นางถึงกับตัวแข็งทื่อ

เหยาซือเสียนตาเบิกกว้างขึ้นอย่างตระหนก แล้วรีบโบกมือปฏิเสธ

“ชะ...ข้า...ไม่อยากรู้อะไรอีกแล้ว ชะ...ข้าทิวแล้ว” นางเอ่ยบอกแล้วรีบเปลี่ยนเรื่องเพราะหวั่นเกรงว่าจะถูกคืนความทรงจำในอดีตชาติอีกครั้ง

“เจ้ากลัวข้าเช่นนั้นหรือ” เขากล่าวพร้อมกับเท้าแขนไปบนโต๊ะหินอ่อน

“ข้าไม่ชอบกับวิธีการคืนความจำ...นะ...นั่นไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือไร เหตุใด...ต้อง...ต้อง...”

“หยกผีเสื้อนี่เดิมเป็นของมารผีเสื้อ เขาให้ข้าไว้ติดตามหาเจ้า ทั้งยังบอกว่ามีเพียงวิธีเดียวเท่านั้นที่จะคืนความจำให้ได้ก็คือ...การจุ่มพิต”

“หยกผีเสื้อใช้เรียกหาคนที่เจ้าอยากพบ หากเจ้าต้องการให้นางกลับมาหาเจ้าก็ใช้มันตรึงร่างนางไว้...จนกว่านางจะเกิดใหม่ ถึงเวลานางจะกลับมาหาเจ้าเอง” เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนมารผีเสื้อกล่าวพร้อมกับมอบหยกผีเสื้อสีเขียวเข้ม

ให้

หยางเซิงพลันนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งอดีต “ยามนั้นข้ามีเรื่องราวมากมายให้สะสาง แต่ถึงจะพยายามมากมายเพียงไร เจ้าก็ตายจากไปอยู่ดี... นำแปลกที่ได้พาแท่งนั้นข้าไม่พบร่างของเจ้า แล้วผู้คนต่างเล่าลือกันว่ากระบีเยว่จวนก็หายสาบสูญไปเช่นกัน”

เขากล่าวน้ำเสียงนิ่งเย็น แต่ในยามที่กล่าวถึงกระบีเยว่จวนกลับเหลือบมองใบหน้านาง เลื่อนขึ้นไปมองเรือนผมสีดำางามที่ปักปิ่นหยกผีเสื้อไปด้วย “กระบีเยว่จวน”

“หากเจ้าจำได้ ในผืนแห่งอดีตชาติเจ้าจะเห็นกระบีที่ลู่หลินถือไว้ ผิดแพกจากกระบีเล่มอื่น มีความคมวาวด้วยเงินบริสุทธิ์ อาบแสงจันทร์นานถึงพันปี กระบีเล่มนั้นสามารถปลิดชีพมารชั้นสูงได้ ไม่เหมือนกระบีปราบมารปลอมๆ ของเจ้านั้นหรอก แต่กระบีเยว่จวนไม่ใช่แค่คนทั่วไปจะพบได้ง่าย ดังนั้นปมปริศนาเรื่องลู่หลินมีกระบีเยว่จวน ข้าคิดว่าเขาคงไม่ได้หามาได้ด้วยตนเองเป็นแน่” หยางเซิงกล่าวแววตามีความนัย

เหยงซือเสียนคิดตาม พลางนึกถึงกระบีในผืนดงดงามผิดแปลกจากกระบีทั่วไปจริงๆ “ท่านเล่าให้ข้าฟังเช่นนี้ ไม่กลัวว่าข้าจะไปตามหากระบีเยว่จวนแล้วนำมาฆ่าท่านหรือหรือ”

“ข้าไม่กลัว เพราะกระบีเยว่จวนได้หายสาบสูญไปสองร้อยปีพร้อมกับร่างของเจ้าแล้ว...แล้ว...หากเจ้าคิดจะฆ่าข้าจริงๆ ข้าก็ยินดีตายด้วยน้ำมือของเจ้าเพียงผู้เดียว” หยางเซิงเอ่ยออกมาพร้อมกับเอื้อมมือเข้าไปใกล้ใบหน้าของนาง เหยงซือเสียนบัดมีอันนั้นออกแล้วจึงขยับกายหนี

“แม่ในชาติก่อนข้าจะเคยแต่งงานกับท่าน แต่นั่นก็เป็นเรื่องของชาติก่อน บัดนี้ข้าเป็นคนใหม่ หาใช้ภรรยาของท่าน” นางเอ่ยขึ้นอย่างหงุดหงิดใจ

นางคือ...เหยงซือเสียน ไม่ใช่จิ่วซา!

“แล้วอย่างไร” เขาถามกลับเมื่อเห็นว่านางมีสีหน้ามุ่งมั่นในการอธิบายเรื่องนัก

เหยยื่อเสียนเม้มริมฝีปากสีชมพูอ่อนหวานของตนเข้าหากัน “ปล่อยข้าไปเถอะ ถึงท่านกักขังข้า ก็ไม่มีวันได้ใจข้าในชาตินี้อยู่ดี ท่านเป็นถึงองค์รัชทายาทจอมมาร ย่อมมีเมตตา...ใช่หรือไม่”

นางเสร้าง้อนวนอน ว่าหยางเซิงกลับนั่งเสียบ ใบหน้าเย็นชาไม่ต่างจากหิมะนอกตำหนักนั้น

“เหตุใดเจ้าจึงมั่นใจว่าจะไม่มีวันมีใจให้แก่ข้า” เขาถามราวกับเสียงเปล่งออกมาจากกายมากกว่าลาคอ

“เพราะข้า...มีคนที่ชอบพออยู่แล้ว หากทำเช่นนี้ท่านก็จะได้เพียงร่างกายของข้าเท่านั้น” นางปดออกไ้โดยเร็ว สิ่งเดียวที่จะเอาตัวรอดได้ในเวลานี้คือหาคนรักให้ตนเอง

“นั่นก็เรื่องของเจ้า...ถึงจะมีแค่ร่างกาย อย่งไรเจ้าก็เป็นของข้า”

คำตอบที่แสนเย็นชา รวมถึงดวงตาสีมรกต ทำให้เหยยื่อเสียนเหน็บหนาวไปถึงชั่วหัวใจ น่ากลัวยิ่ง!...ถึงนางตายก็ยังเป็นของเขาย่างนั้นหรือ ถึงจะมีแค่ร่างกาย อย่งไรเจ้าก็เป็นของข้า...

คำกล่าวของหยางเซิงทำให้เหยยื่อเสียนหลับตาแทบไม่ลง เขาไม่ยอมปล่อยนางไปเป็นแน่ อยู่ก็เหมือนตาย แล้วยิ่งตายไม่ได้เสียอีก แม้ว่ามารเช่นเขาจะมีรูปร่างหน้าตาส่งงามปานเทพเซียน แต่อย่างไรเขาก็คือมาร ไม่อาจมองข้ามเรื่องนี้ไปได้

ตั้งแต่เกิดมาลืมหาตาดูโลกนางก็ได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับแดนมารอยู่มาก ต่างกล่าวถึงความชั่วช้าสปรกโสम्म ไม่มีผู้ใดยินดีอยากผ่านเข้ามาในแดนมาร ยิ่งเป็นมนุษย์รังแต่จะถูกสูบกินวิญญูณจนตายเท่านั้นเอง แล้วบุรุษมารที่นางต้องเผชิญ...คือองค์รัชทายาทจอมมาร! นั่นยิ่งกว่าชั่วช้า เป็นรองเพียงองค์ราชาจอมมารใช่หรือไม่

แค่คิดเหยยื่อเสียนพลันขนลุกตั้งชัน หนาวสะท้านไปทั้งร่าง...

เขาพยายามติดตามหาคนรัก ว่าเรื่องอดีตชาติก็คืออดีตไม่ใช่หรือไม่

อย่างไรมนุษย์กับมารก็อยู่ร่วมกันไม่ได้ ในยามที่เขอาารมณดีชีวิตนางก็คงดี แต่จากที่เห็นเขามีนิสัยเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย เอาแน่เอาอนไม่ได้ หากเกิดนางทำสิ่งใดผิดใจเข้าไปกลายเป็นเศษเนื้อเหมือนปีศาจกระทิงหรือ...แล้วนางควรทำอะไรเล่า

ว่ากันว่า...ในสามสิบหกกลุยุทธ์ หนึ่งคือสุดยอดกลุยุทธ์

ถูกต้องแล้ว อย่างน้อยหากถูกจับตัวกลับไป นางก็กลายเป็นเพียงเครื่องบรรณาการ ยังได้ตอบแทนบุญคุณตระกูลเวทย์ที่เคยเลี้ยงดูมา

เหยาซือเสียนพูดลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็วแล้วก้าวลงจากเตียง เปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นก็ตะปลายเท้าออกไปแฉ่งประตูห้องออกดู นางเหลียวมองไปรอบๆ ไม่เห็นทหารเวรยามตนใดเลย นับว่าเป็นตำแหน่งที่หละหลวมเรื่องการดูแลยิ่งนัก แต่ในยามนี้กลับกลายเป็นเรื่องดีสำหรับนาง

เหยาซือเสียนค่อยๆ ก้าวเท้าออกจากห้อง ย่องไปตามทางเดิน จุดหมายคือห้องของเยี่ยนอี่ นางเคยบอกไว้ว่ามีทางออกอยู่ที่ประตูติดกับห้องของนาง ทางไม้ทอดยาวไปไกลจนนางนึกตัดพ้อ ตอนที่ได้เดินเล่นเหตุใดนางจึงไม่คิดว่าสวนดอกไม้จะกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้

เมื่อไปถึงประตูไม้บานใหญ่มีไม้ขนาดเท่าแขนค้ำเอาไว้เพียงสองอัน นางจึงค่อยๆ ดันให้ไม้เลื่อนออกจากกันอย่างเบามือ เหยื่อบนหน้าผากผุดพรายออกมาด้วยความตื่นเต้น นางทำสำเร็จได้ก็รีบเบี่ยงกายแทรกออกไปอย่างรวดเร็ว

พอร่างเล็ดลอดออกมาได้ ลมหนาวพัดหิวัดหวีผ่านร่างของนางจนสิ้น สะท้าน เหยื่อที่ผุดซึ่มออกมาเมื่อครู่พลันแห้งหายไปในวันตา

อากาศแปรปรวนดังที่เยี่ยนอี่กล่าวไว้ไม่มีผิดเพี้ยน แต่ถึงอย่างไร...นางก็ต้องไป!

เหยาซือเสียนเร่งฝีเท้าก้าวออกไปด้วยความหวาดกลัว นางต้องเดินทางออกไปให้ห่างไกลจากตำแหน่งหิมะเงินนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เป็นตายอย่างไรก็ต้องหนี

องค์กรฯ ชั้นหนึ่งแห่งตำหนักอ่องเว่ยเหรินเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีดำ
นั้นอย่างหมายมาด พลางก้าวขาไปอย่างรวดเร็วตามหลักวิชาตัวเบาที่นางเคย
จำเรียนมา อย่างน้อยก็คงช่วยให้นางหนีไปได้ไกลมากแล้ว ก่อนที่หยางเซิงจะ
รู้เรื่องในรุ่งเช้า

ตราบจนแสงตะวันสาดส่องตามแนวท้องฟ้า แสงสีส้มเรืองรองนำมอม
ทำให้เหยาซือเสียนรับรู้ว่าวันเดินทางมาหลายชั่วยามแล้ว คิดว่าคงห่างไกลจาก
ตำหนักหิมะเงินมาพอสมควร

หว่า...พอนางก้าวไปอีกหนึ่งก้าว ป่าหิมะสีขาวทวนเหินกลับกลายเป็น
ป่าในฤดูร้อนแทน...ดอกไม้ดอกกลีบสีนอวดโฉมงดงาม กระทั่งไปไม่ถึงยอด
สีเขียวแก่อ่อนหลากหลายเสียจนน่าประหลาดใจ

นี่คือสิ่งใด!

เหยาซือเสียนหมุนกายหันกลับไปมองด้านหลังของตนซึ่งมีหิมะขาว
โพลนเต็มไปหมดอย่างตื่นตะลึง

หุบเขาแห่งนี้มีกี่ฤดูกัน! เพราะเหตุนี้เองใช่หรือไม่ หยางเซิงจึงไม่กลัว
ว่านางจะหลบหนีไปได้

“สวรรค์! ท่านเล่นตลกร้ายกาจกับข้าหรืออย่างไร แต่เอาเถิด ถึงท่าน
จะกลั่นแกล้งข้า ข้าก็จะหนีไปให้พ้นจากหุบเขาแห่งนี้ให้ได้!” นางเอ่ยออกมา
อย่างสุดจะทนได้อีกต่อไป แต่กลับได้ยินเสียงหัวเราะดังแว่วมาจากหลังต้นไม้
ในเขตป่าร้อน

เหยาซือเสียนหันขวับไปมองอย่างตื่นตระหนกเพราะกลัวว่าจะจะเป็น
หยางเซิง ทว่าผู้ที่หัวเราะเยาะนางกลับเป็นบุรุษร่างสูงเพรียวในอาภรณ์ผ้าฝ้าย
สีน้ำตาลเข้ม กำลังนั่งพักเหยียดขาอันยาวเหยียดของตนอยู่ใต้ร่มไม้ เขามี
ใบหน้าอ่อนเยาว์ มองเดินๆ คล้ายสตรี แต่รูปร่างหนากว่า ดวงตาคู่นั้นมี
ประกายชวนมอม ทว่ายามนี้กลับดูอ่อนล้า คิ้วหนาเซิดสูงดุจคมกระบี่ เขาทำท่า
บิดกายไปมาเล็กน้อยแล้วหันมาหานาง

“เจ้าเป็นผู้ใด มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร” เหยาะชื่อเสียเหนื่อยถามทันทีด้วยความ
ประหลาดใจ...ยังมีผู้คนบนเขาอีกหรือ

“ข้าหรือ ข้าหลงทางอยู่ในป่านี้มาสัปดาห์แล้ว ดังนั้นข้าจึงนึกขึ้นในสิ่งที่
เจ้าพูดออกมา”

สามวัน! เขาหลงป่ามานานถึงเพียงนี้เชียว เหตุใดจึงหาทางออกไม่ได้...
แล้วนางเล่า จะหนีออกไปได้หรือไม่